

СЪДЪРЖАНИЕ

Съобщения...2

Конкурси...11

Програма...21

Изкуство, думи...22

Конкурси...11

Хроника...42

Изкуство, думи...43

IN MEMORIAM...44

Редактор:

Марияна Аврамова

Оформление:

Александър Стефанов

Коректура:

Мариела Янакиева

Снимки:

Дени Кръстев

На корицата:

Любен Зидаров

„Прозорец“

За контакти и реклама:

тел. 02) 948 37, вътр. 14

02) 943 44 21

факс: 02) 946 02 12

press@sbhart.com

ИнфоСБХ

ISSN 1313-9622



Захаръ Зограф – „Автопортрет“, детайл

СБХ, 1504 София, ул. „Шипка“ 6

УВАЖАЕМИ КОЛЕГИ,

Повече от тридесет и пет години Софийският университет „Св. Климент Охридски“ от своя страна неоснователни претенции към нашата сграда на ул. „Шипка“ 6.

Повече от тридесет и пет години срещу СБХ се водят съдебни дела.

Повече от тридесет и пет години значителна част от приходите на СБХ отиват за изплащане на съдебни такси и хонорари на адвокати.

Повече от тридесет и пет години ръководствата на СБХ полагат неимоверни усилия да опазят нашия дом.

Една от претенциите на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ към СБХ е Съюзът да му заплати сумата от над 680 хиляди лева (без лихвите върху тази сума) за това, че Софийският университет „Св. Климент Охридски“ е бил лишен от възможността да реализира доходи от ползването на сградата за периода от 2000 г. до 2004 г., когато е заведено делото срещу нас. Първата инстанция – СГС отхвърли иска на СУ „Св. Кл. Охридски“ като неоснователен, тъй като предоставеното на СУ право е останало нереализирано и не се е сбъднало отлагателното условие за предоставянето на сградата на СУ, а именно: „преместване на СБХ в друга сграда“. Решението на СГС беше обжалвано от СУ „Св. Кл. Охридски“ пред Софийски апелативен съд (САС). И втората инстанция – САС отхвърли жалбата на СУ и остави в сила решението на СГС. С решението си Апелативният съд направи пълен и задълбочен анализ на всички обстоятелства и документи, които предоставят права на СБХ и на СУ „Св. Кл. Охридски“ върху сградата. САС приема, че СУ „Св. Кл. Охридски“ по волята на държавата притежава право на управление само на документ, без да може да го реализира, а СБХ има предоставено от държавата право да ползва имота на собствено основание, поради което може да прибира доходите от имота. Решението на САС също беше обжалвано от СУ „Св. Кл. Охридски“ пред Върховния касационен съд. Въпреки непротиворечивите и логични решения на първите две инстанции ВКС допусна касационно обжалване на решението на САС и делото понастоящем се намира във Върховния касационен съд.

Основанието за тази претенция Софийският университет черпи от един акт за публична държавна собственост, съставен в разрез с наличните документи и на закона през 2000 г., с който на практика „предоставя“ управлението на сградата на ул. „Шипка“ 6 на СУ „Св. Климент Охридски“.

Този пореден акт беше причина да сезирам всички държавни институции, които имат отношение към правилното и окончателно разрешаване на болния проблем.

Ако държавата и този път се направи на глуха, още дълги години няма да секват делата, още дълги години средствата на българските художници ще се пилеят по съдебните зали вместо да си поправим къщата, за да отговаря на изискванията на една съвременна галерия, още дълги години ръководствата на СБХ ще се чувстват безпомощни и обречени в тази битка.

Това е и причината да публикувам искането ни до Областния управител, в което се постарях да изложа обективно историята на проблема и да поискам неговото правилно разрешаване. Има думата Държавата...

Ивайло Мирчев – Председател на СБХ

ДО

Г-Н ДАНАИЛ КИРИЛОВ – ОБЛАСТЕН УПРАВИТЕЛ НА СОФИЯ – ГРАД

КОПИЕ:

Г-Н РОСЕН ПЛЕВНЕЛИЕВ – МИНИСТЪР НА РЕГИОНАЛНОТО РАЗВИТИЕ И БЛАГОУСТРОЙСТВОТО

КОПИЕ:

Г-Н БОЙКО БОРИСОВ – МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

КОПИЕ:

Г-Н ВЕЖДИ РАШИДОВ – МИНИСТЪР НА КУЛТУРАТА

МОЛБА – ДОПЪЛНЕНИЕ

към молба вх. № 62/З. 07 г. от 18.01.2011 г.

от проф. Ивайло Мирчев

Председател на Съюз на българските художници

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА,

На 18.01.2011 г. депозирах пред областния управител на София – град, в качеството му на компетентен административен орган, молба с искане да бъде отменен акт за публична държавна собственост № 02129 от 28.03.2000 г. В допълнение на тази молба Ви моля да имате предвид съображенията, изложени в настоящото допълнение.

Представяването от мен сдружение е правоприменик на Съюза на дружествата на художниците в България (1932 г.), на Съюза на художниците в България (1944 г.) и на Съюза на българските художници (1959 г.), за което са налице писмени доказателства.

Това сдружение е, и винаги е било, **юридическо лице с нестопанска цел** и по смисъла на чл. 134–148 от Закона за лицата и семейството (които текстове са отм., публ. ДВ, бр. 81/2000 г.) и впоследствие – чл. 2 от Закона за юридическите лица с нестопанска цел (ЗЮЛНЦ). Към момента представлява „организация за осъществяване на дейност в частна полза“ по смисъла на ЗЮЛНЦ.

Съюзът на българските художници не получава средства от Държавата. Независимо от това цялата му дейност е насочена към национално отговорна политика в областта на изобразителните изкуства. На четирите етажа на „Шипка“ 6, на които са разположени изложбените зали, непрекъснато се излагат произведения на български и чуждестранни художници, като членовете на СБХ не заплащат наем за това.

Към СБХ е образуван Творчески фонд по реда на чл. 2 от Закона за творческите фондове. Съгласно ал. 2 на посочения текст Творческият фонд е имал отделна банкова сметка и е факт, че е реализирал значителни приходи преди 1989 г. От тях са заделени средства както за издръжката на сградата на ул. „Шипка“ 6 (всички режийни разходи, данъци и др. под.), така и за обезпечаване на изложби и културни мероприятия, социална дейност на Съюза и т. н.

След 1989 г. СБХ продължава да е на собствена издръжка, като изплаща редовно всички задължения към фиска. Основните ни приходи идват от наема на едно кафене, 9 бр. магазини, 1 книжарница и ресторант, намиращи се на територията на сградата на СБХ. За справка към момента разходите на месец само за режийни разходи са 22260 лева.

Сградата не е ремонтирана, откакто е построена, поради липса на средства. Намира се в окаяно състояние, а наскоро бяха провалени преговори за цялостния ѝ ремонт и саниране с чужда фондация поради това, че **ползването на сградата е оспорвано от СУ „Св. Климент Охридски“ вече повече от 35 години.**

Крайно време е този проблем **да бъде разрешен по недвусмислен начин и да се сложи край на съдебната сага** между двете уважавани в обществото институции – Съюза на българските художници и СУ „Св. Климент Охридски“.

1. ИСТОРИЯ:

1. През 1958 г. по доклад на Комисията при СГНС за разпореждане с държавни имоти ИК на СГНС с Протокол № 26 от 07.03.1958 г. „дава съгласие“ държавното ПРАЗ-

НО място, вече включено в общия парцел XV в кв. 546, м. „Докторски паметник“ по регулационния план на гр. София, да бъде предадено на Министерството на просветата и културата и същото да бъде отредено „По регулационен ред“ за нуждите на Софийския университет.

През 1964 г. е предвидено застрояване на парцела с физкултурна зала, която до 1969 година не е реализирана.

2. С т. 4 и т. 7 на Разпореждане № 185 на Комитета за стопанска инициатива - Протокол № 33 от 19.05.1969 г. в плана за капиталните вложения, т. е. и в бюджета, за 1969 година е включено изграждането на обект „ИЗЛОЖБЕНА ПАЛАТА“, като за целта от бюджета са отпуснати **800000 лева** при условие, че Съюзът на художниците в България ще осигури **И СВОИ СРЕДСТВА**.

3. С Решение № 208 от 28 юни 1969 г. на МС на НРБ Комитет за стопанска инициатива „за изграждане на изложбена зала от Съюза на художниците в България“ е решено: „**Да се отнеме терена, съставляващ парцел XIV от кв. 546, местността „Докторски паметник“, гр. София от Министерството на народната просвета и се предаде БЕЗВЪЗМЕЗДНО на Съюза на художниците в България за изграждане на изложбена зала“ (т. 1).**

В т. 2 е разпоредено в срок до 15 юли 1969 г. ИК на СГНС ДА ОТРЕДИ за нуждите на СУ „необходимия терен за изграждане на Биологическия, Философско-историческия, Геолого-географския, Юридическия и др. факултети и за изграждане на спортна база и на необходимите лаборатории“.

4. **С РАЗПОРЕЖДАНЕ № 480 от 18.12.1969 г. МС на НРБ** изменя и допълва решение на Комитета за стопанска координация от 28.06.1969 г. С това разпореждане е отменена т. 1 на разпореждане № 208 от 28.06.1969 г. и вместо това е разпоредено: „Изграждащата се изложбена зала на Съюза на художниците в България да се използва от Съюза **ДО ИЗГРАЖДАНЕТО НА НАЦИОНАЛНА КАРТИННА ГАЛЕРИЯ**, след което залата да се предостави за нуждите на Софийски университет „Климент Охридски“.

Това не променя факта, че парцел XIV, в кв. 546, м. „Докторски паметник“ е предоставен от държавата именно за строителството на Изложбена зала на СБХ.

Единствените доказателства за разпределение на средствата, необходими за изграждането на този обект, между СБХ и Държавата са Разпореждане № 185 на Комитета за стопанска инициатива – Протокол № 33 от 19.05.1969 г. и Разпореждане № 468 на Комитета за стопанска координация от 08.10.1970 г. (по-долу в т. 5). От тези документи е видно, че в бюджета са предвидени 800000 лева, а останалите средства – до 3050000 лева следва да бъдат осигурени от собствени средства на СБХ. Каквито и усилия да сме положили, до момента в архивите не са намерени други доказателства, че на СБХ са били отпуснати и други средства от бюджета за строителството и оборудването на сградата на ул. „Шипка“ 6.

СЛЕДОВАТЕЛНО: Трябва да приемете за доказано, че СБХ е участвал с 2/3 свои средства в изграждането на сградата на ул. „Шипка“ 6.

В подкрепа на казаното е и фактът, че съгласно Решение № 252 от 14.08.1970 г. на Комитета за стопанска инициатива СБХ е инвеститор на изграждащата се сграда на ул. „Шипка“ 6 наред с Комитета за изкуство и култура, а Протоколът за въвеждане в експлоатация на обекта (акт образец № 16 от 20.10.1972 г.) е издаден на името на СБХ.

5. **С Разпореждане № 468** на Комитета за стопанска координация от

08.10.1970 г. е утвърден идейният проект на „Изложбена галерия на Съюза на българските художници в София“ на обща стойност **3050000 лева**, в това число за обзавеждане 250000 лева.

В този документ е потвърдено (т. 2), че: „**Остава в сила т. 1 на 480 разпореждане на Министерския съвет от 18 декември 1969 г., с което се предвижда изложбената галерия на Съюза на българските художници в София да се използва от Съюза до изграждането на национална картинна галерия**, след което да се предостави за нуждите на Софийския университет „Климент Охридски“.

6. През 1985 година Министерският съвет на НРБ издава **Постановление № 25 от 18.05.1985 г.** в изпълнение на Решение на Политбюро на ЦК на БКП от 17.10.1984 г. за честване 100-годишнината на СУ „Св. Кл. Охридски“. С чл. 10, ал. 1 от същото е утвърдена програма „Сто години Софийски университет „Св. Кл. Охридски“ за развитието на материално-техническата база, съгласно приложението“. От преписа на този нормативен акт (тъй като в Държавен вестник чл. 10 фигурира единствено с текста на ал. 4, останалите текстове не са публикувани), и по-конкретно ал. 2, т. 1 е видно, че ИК на СНС, Комитетът за култура, Министерството на вътрешните работи, Министерството на народното здраве, Централният съвет на Националния аграрно-промишлен съюз, Министерството на производството и търговията с потребителски стоки, Министерството на енергетиката и Министерството на машиностроенето са задължени (а на ЦК на ДКМС е предложено) **да освободят и предадат в съответните срокове на СУ „Св. Климент Охридски“** сгради и помещения, съгласно приложение № 3 на програмата.

Видно от приложения списък – приложение № 3, т. 1 – Изложбената галерия, намираща се на ул. „Шипка“ 6 се ползва от СБХ и следва да се предаде (в срок) **„СПЕД ПРЕМЕСТВАНЕ В НОВА СГРАДА“**.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА,

Точно от това ПМС № 25/1985 г. СУ „Св. Кл. Охридски“ се опитва да черпи права, каквито този документ не му дава.

Моля да обърнете най-сетне внимание на факта, че с това ПМС имотът не се предава на СУ „Св. Кл. Охридски“, нито му се „отстъпва“ или „прехвърля“ и т.н. С този документ за пореден път е посочено условие, заложено много по-рано в нормативните документи, а именно че СБХ ползва и ще ползва изградената и с негови средства сграда **до преместването на Изложбената галерия в нова сграда**.

СУ „Св. Кл. Охридски“ се опитва да черпи права от факта, че такава Изложбена галерия не е построена до момента.

А, уважаеми господа, нима СБХ има някаква вина за това?

Във времето, когато Съюзът е разполагал със значителни възможности, е отделил 2250000 лева собствени средства, за да си построи изложбени зали и ползва имота, който е построил по предназначението му вече повече от 35 години.

Кой и кога ще възстанови тези средства на българските художници?

С или без вина обаче **българските художници**, в лицето на представляваното от мен сдружение, **търпят значителни имуществени и неимуществени вреди**.

Предвид изложеното дотук и въз основа на приложенияте доказателства Ви моля да приемете следното **ЗАКЛЮЧЕНИЕ:**

Съюзът на българските художници е титуляр на **ПРАВОТО НА СТРОЕЖ** на спорната Художествена галерия. (Видно от Решение на Изпълнителния комитет на СГНС, отразено в Протокол № 5 от 10.03.1969 г. и Позволителен билет № 324/19.06.1969 г.).

Съюзът на българските художници е изградил сградата, чиято проектна стойност е била 3050000 лева, изключително със свои средства.

Съюзът на българските художници ползва посочената сграда ПО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ И КАТО СОБСТВЕНИК от момента на построяването ѝ.

Съюзът на българските художници не е ограничен от нито един нормативен документ в ползването на Изложбената галерия.

Съюзът на българските художници следва да предаде сградата на ул. „Шипка“ 6 на СУ „Св. Кл. Охридски“ едва след „ПРЕМЕСТВАНЕ В НОВА СГРАДА“ на Художествената галерия, заемаща към настоящия момент четири етажа.

Това условие до момента не е налице.

По актовете за държавна собственост

1. АДС № 1089 от 14.05.1953 г.

С акт за държавна собственост № 1089 от 14 май 1953 г., на основание чл. 6 от Закона за собствеността и чл. 21 от Правилника за държавните имоти е обявен и зат за държавен недвижим имот, представляващ „празно дворно място“ от 1103 кв. м. находящо се на ул. „Шипка“ 6, бивша собственост на **Елисавета и Крум Чапрашкови**, на основание чл. 23 от Наредбата за събиране на данъците и таксите, вх. № 628 от 12.V.1953 г.

В този акт са налице **две отметки**: „Съгласно протокол 26/7.VIII.1958 г. на ИК на СГНС: се предава на Софийския държавен университет.“ Като се посочва в заб. на самия акт, ... върху мястото е построена площадка и игрище за баскетбол на Държавния университет“.

Към този момент просветата и културата са обединени в едно министерство. Това правно положение се запазва до създаването на Комитета за култура и изкуство през 1963 година. От 1969 г. и до момента образованието и културата са на подчинение на различни ведомства.

На гърба на посочения АДС се намира втората отметка: „Съгласно заповед № РД-45-27 от 11.07.1985 г. и в изпълнение на ПМС № 25 от 18.05.1985 г. за чествуването на 100-годишнината на СУ „Климент Охридски“ се прехвърля оперативното управление на основание чл. 94 от НДИ – безвъзмездно.“

Тази отметка „страда“ от съществени пороци: 1. Не е посочен авторът на заповед № РД-45-27 от 11.07.1985 г.; 2. Подписът е на неизвестно лице, което не е обозначено с длъжност и ведомство, което представлява; 3. Липсва печат на институцията; 4. Не е посочена хипотезата на чл. 94 от НДИ, при която е извършено „прехвърлянето“; 5. За какво „оперативно управление“ и неговото „прехвърляне“ става въпрос, след като актът е за празно дворно място??? Текстът на посочената норма съдържа три алинеи, а първата алинея има три точки, т. е. това са различни хипотези; 6. Съгласно действащата към 1985 г. редакция на текста на чл. 94 от НДИ (публ. ДВ, бр. 52/1979 г.), държавни имоти в оперативното управление (а СБХ има правото на ползване като носител на правото на строеж, инвеститор и строител на обекта) се предават „от една държавна организация на друга.“ Към 1985 г. СБХ е сдружение, юридическо лице с нестопанска (идеална) цел, регистрирано по реда на чл. 134 от ЗЛС и **НЕ Е държавна организация, НЕ Е на подчинение към министерство, народен съвет, ведомство или друга организация.**

Следователно, в този случай редът, посочен от нормите на чл. 94 от НДИ, е **НЕПРИЛОЖИМ**, а „прехвърляне“ на „оперативно управление“ с каквато и да е заповед – **НЕДОПУСТИМО**.

Още повече при наличието на посочените по-горе недостатъци на „акта“.

2. По акт за държавна собственост № 8469 от 22.XII.1971 г.

Този АДС също е издаден на основание чл. 6 от Закона за собствеността (който до изменението по ДВ, бр. 31 от 1990 г. гласи: „Държавни стават и имотите, които държавата придобива съгласно законите, а така също и имотите, които нямат друг собственик.) и чл. 21 от Правилника за държавните имоти (приет с ПМС № 545 от 05.07.1952 г.), който задължава за държавните недвижими имоти да се съставят актове по образци, установени от Министерството на финансите и касее **НЕДВИЖИМ ИМОТ**, находящ се също на адрес ул. „Шипка“ 6 в гр. София.

НО УВАЖАЕМИ ГОСПОДА,

Моля да обърнете внимание, че:

1. Актът е издаден за „СТАР ДЪРЖАВЕН ИМОТ“ ??? (т. 3), представляващ „Сграда на два етажа и висок сутерен, състояща се от по 6 стаи на етаж, тоалетна на площ от 348 кв. м., пристройка към сградата на два етажа, I етаж – състоящ се от един салон, II етаж от три стаи, застроена площ на пристройката 162 кв. м. (т. 4). Изрично в т. 4 е посочено, че сградата е построена „през 1910 г. и 1935 г.“

Следователно, не може да става въпрос за сградата на СБХ, тъй като същата към този момент все още не е изградена и предадена за експлоатация.

2. Този акт **най-вероятно** (не го твърдя, а само допускам, съпоставяйки документите, с които разполага СБХ) има пряко отношение към разпореденото с т. 3 и т. 4 на **Решение № 208 от 28 юни 1969 г.** на МС на НРБ, Комитет за стопанска инициатива: (т. 3) **Да се продължи строителството на северното крило на Софийския университет и университетската библиотека в кв. 545** и (т. 4) Министерството на строежите и архитектурата да проектира разширението на Софийския университет и библиотека до 30.10.1969 г.

На гърба на акта е налице също отметка със съдържание, приблизително повтарящо съдържанието на тази, поставена на гърба на АДС № 1089/1953 г.: „Съгласно ПМС № 25 от 18.05.1985 г. за чествуването на 100-годишнината на СУ „Климент Охридски“ се прехвърля безвъзмездно сградата на изложбената галерия на ул. „Шипка“ 6.“ Липсват обаче елементи: заповед № РД-45-27 от 11.07.1985 г. и основанието на чл. 94 от НДИ. Отново липсва запис от кое длъжностно лице и от коя институция е поставена отметката; липсва печат (вж. записаното по-горе в т. 1).

Следователно, и този акт за държавна собственост е НЕОТНОСИМ към сградата на СБХ, представляваща новоизградена Художествена (Изложбена) галерия.

3. По акт за държавна собственост № 11701 от 30.XII.1986 г.

В т. 2 на този акт е посочено, че се актува **нов държавен имот, находящ се в м. „Центъра“, кв. 546-а, парцел XIV.**

Като **основание** за съставянето му в т. 1 е посочено „**съгласно писмо № 3240 от 5.XI.1986 г. на СБХ**“ (както е отбелязано на самото писмо, то е депозирано във връзка с преписка **ДИ-192-00-51 от 29.12.1986 г.** на служба „Държавни имоти при Ленински РНС“; „считано от 1972 г.“; (в т. 19) имотът е описан като „Изложбена галерия с 19 броя помещения и 5 броя зали“ на пет етажа с площ от 1580 кв. м; оценен на **2950000 лева**.

В т. 21 е отбелязано, че имотът е предоставен на СБХ.

НИКАКВИ ДРУГИ ЗАБЕЛЕЖКИ И ОТМЕТКИ ПО АКТА НЕ СА НАПРАВЕНИ. НЕ СА ПОСОЧЕНИ И ПРЕДХОДНИ АКТОВЕ ЗА ДЪРЖАВНА СОБСТВЕНОСТ, ТЪЙ КАТО ТАКИВА НЕ СА БИЛИ СЪСТАВЯНИ ЗА СГРАДАТА.

С този акт държавата удостоверява, че СБХ е ЕДИНСТВЕН ползвател на

описания недвижим имот от момента на построяването му и предаването му в експлоатация. Отстъпено право на строеж на СБХ, изграждането на сградата с 2/3 собствени на Съюза средства, предаването в експлоатация на сградата именно на СБХ дават основание да се направи извод, че Съюзът на българските художници **има вещно право на ползване по смисъла на чл. 56 от Закона за собствеността**. Разпоредбата на чл. 33 от Правилника за държавните имоти (който е бил в сила до 1975 г.) дава такава възможност, когато се касае за имоти – държавна собственост.

С оглед на това СБХ с позволените от закона средства брани своето ИСКЛЮЧИТЕЛНО ПРАВО с възражението, че никой не може да го ограничава или да го накърнява.

4. По акт за публична държавна собственост № 02129 от 28.03.2000 г.

След влизане на ЗДС в сила – 01.06.1996 г., разпоредбата на § 10 на ПЗР на ППЗДС (приет с ПМС № 235 от 19.09.1996 г.) предвижда: „Актовете за държавна собственост, съставени **ПО УСТАНОВЕНИЯ РЕД до влизането в сила на правилника запазват ПРАВНАТА СИ СИЛА**. Същият текст е останал и в разпоредбата на § 4 от действащия понастоящем ППЗДС (приет с ПМС № 254 от 15.09.2006 г.).

След като това е **така дори да бъде съставен нов акт, съгласно разпоредбите на чл. 68, ал. 1 от ЗДС, той не може да има различно съдържание от предходно съставения по установения ред АДС, в случая АДС № 11701 от 30.12.1986 г.**

Съгласно чл. 5 от ЗДС актовете нямат правопораждащо действие, а с тях държавата само удостоверява възникването, изменението и погасяването на правото си на собственост върху имоти.

Съгласно чл. 2, ал. 4 от Закона: „Не са държавна собственост по смисъла на този закон имотите и вещите ... на юридическите лица с нестопанска цел (в по-ранната редакция „на фондациите“), дори ако държавата е била единствен собственик на прехвърленото в тях имущество.“

СЛЕДОВАТЕЛНО:

Издаденият акт за публична държавна собственост (АДС) №02129 от 28.03.2000 г. **е нищожен**, тъй като неговото съдържание **НЕ СЪОТВЕТСТВА** на закона и на съдържанието на предходно съставения по законоустановения ред АДС № 11701 от 1986 г., който запазва правната си сила и при действието на ЗДС.

В него услужливо са „ВМЪКНАТИ“ записвания, каквито не са налице в единствения съставен акт за държавна собственост за сградата на ул. „Шипка“ 6, а именно АДС № 11701 от 30.12.1986 г.: като основания за съставянето му са записани (освен нормите на чл. 68, ал. 1 вр. чл. 2, ал. 2, т. 4 от ЗДС): Разпореждане № 480/18.12.1969 г.; Разпореждане № 468/08.10.1970 г.; ПМС № 25/18.05.1985 г., след като изрично в АДС № 11701 е посочена като правно основание: писмо изх. № 3240 от 05.11.1986 г. преписка в отдел „Държавни имоти“ на Ленински РНС № ДИ-192-00-51 от 29.12.1986 г.

Невярно са посочени в акта за публична държавна собственост № 02129 от 28.03.2000 г. и по-рано съставени актове, които са дали основание на областния управител да го състави, а именно: АДС № 1053 г., който касае празното дворно място от 1103 кв. м и АДС № 8469, който, както бе посочено по-горе, касае стар държавен имот – сграда на два етаж, строени 1910 и 1935 г.

Единственият съставен по установения ред по-рано акт за държавна собственост, който засяга изградената през 1972 година сграда, представляваща Художествена (изложбена) галерия е АДС № 11701/1986 г.

По тази причина е нищожно и съдържанието на т. 9 – предоставени права върху

имота – тъй като невярно в нея е отразено, че такива има Софийският университет, на основание „Разпореждане № 480/18.12.1969 г.; Разпореждане № 468/08.10.1970 г.; ПМС № 25/18.05.1985 г.“.

Не е нужно да се повтаря казаното вече по-горе за съдържанието на цитираните разпореждания, но същите тези актове не дават права на СУ „Св. Кл. Охридски“, а на СБХ – носител на правото на строеж, инвеститор, строител И ПОЛЗВАТЕЛ на сградата.

ОТСЪСТВА и забележка, че СБХ ще ползва изградената със свои средства сграда **до изграждането на нова сграда и преместването на СБХ в нея**, макар в т. 9 да съществува задължение за областния управител да посочи точно срока на ползването.

Нещата не се поправят и със забележката от 28.07.2000 г., поставена в т.13 на акта. В тази точка правното положение отново не е отразено правилно. В нея не е посочено напр. разпореждане № 468; не е посочено и основанието, на което СБХ ползва сградата и т. н.

На фона на казаното, няма да бъде лишено от основание твърдението, че съставеният акт е документ с невярно съдържание, за което следва да се носи наказателна отговорност.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА,

От момента на съставянето на акт № 02129 от 28.03.2000 г. и до момента СБХ освен нескончаемите съдебни дела води кореспонденция с държавните институции, от чиято компетентност е правилното разрешаване на въпроса (молби до МС на РБ – вх. № 177 от 25.05.2006 г. напр.; до МРРБ – вх. № 183 от 29.05.2006 напр.; до Областна управа на област София), провеждали сме многобройни срещи.

За съжаление никакъв отговор.

Това безхаберие на Държавата, в лицето на нейните административни органи, непрекъснато застрашава стабилитета на ползването на сградата, която се руши, но и пречи на нормалното ѝ ползване. Сравнена с други сгради с подобно предназначение, Изложбената галерия на българските художници е отчайващо стара, похабена, амортизирана, неугледна, неуютна, студена (от няколко години поради невъзможност да плащаме огромните сметки сме се отказали от услугите на „Топлофикация“ – представете си Лувъра или Д'Орсе и т. н. без парно, с мъждукащо осветление и зъзнещи патители ...).

Тъй като към нашия Творчески съюз са предявявани и продължават да се предявяват от СУ „Св. Кл. Охридски“ **значителни по размера си парични претенции**, Ви моля да обърнете сериозно внимание на проблема, който, **вярвайте ми, НАКРАТКО излагам.**

Този проблем **Е СЪЗДАДЕН ИЗКУСТВЕНО** и задълбочен с издаването на акта за публична държавна собственост № 02129 от 28.03.2000 г. в нарушение на § 10 от ПЗР на ППЗДС (отм.).

Той трябва да бъде отменен, тъй като е недопустимо държавата да е майка за едни и мащеха за други институции.

Това е и съдържанието на настоящото допълнение.

Приложения: копия от изброените в молбата документи.

С уважение
проф. Ивайло Мирчев
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СБХ:



Управителният съвет на Сдружение с нестопанска цел „Съюз на българските художници“ на основание чл. 26, ал. 3 от ЗЮЛНЦ и в изпълнение на решение на УС на СБХ, взето на 17 януари 2011 г. СВИКВА 16 РЕДОВНО ОБЩО СЪБРАНИЕ НА СЪЮЗА НА БЪЛГАРСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ, което ще се проведе на 14, 15 и 16 април 2011 г. от 9 часа в гр. София, ул. „Шипка“ 6, в изложбените зали на СБХ.

ДНЕВЕН РЕД:

1. Отчетен доклад на Управителния съвет на СБХ за периода от 5 април 2008 г. до заседанието на ОС.

2. Отчетен доклад за дейността на Творческия фонд на СБХ.

3. Отчетен доклад на Контролната комисия на СБХ.

4. Приемане на изменения в Устава на СБХ.

5. Приемане на програма и стратегия с конкретни приоритети, периодика и тематика за дейността на СБХ.

6. Избор на Председател на СБХ.

7. Избор на Управителен съвет на СБХ и на други органи според Устава на СБХ.

При липса на кворум на основание чл. 27 от ЗЮЛНЦ събранието ще се проведе в същия ден от 10 часа, на същото място и при същия дневен ред.

Материалите за 16 Редовно общо събрание на СБХ ще се раздават на 12 април /вторник/ и на 13 април /сряда/ 2011 г. от 10 до 17 часа в заседателната зала на ул. „Шипка“ 6.

Обръщаме се към Вас с молба да носите със себе си осъвременена творческа биография или каталог за попълване на картотеката на „Личен състав“ на СБХ.

УПРАВИТЕЛНИЯТ СЪВЕТ на СБХ определи следния размер на членския внос за 2011 година: за ЕДНА ГОДИНА – 25 (двадесет и пет) лева.

Всички членове ПЕНСИОНЕРИ – мъже, родени преди 1 януари 1949 г., и жени, родени преди 1 януари 1952 г., както и членове в тежко здравословно или финансово състояние, са освободени от плащане, съгласно чл. 46, ал. 3 от Устава на СБХ. Пенсионерите по болест да представят актуално копие от експертното решение на ТЕЛК. Членове в тежко финансово състояние да заявят това в социалната комисия.

Членският внос за 2009 и 2010 г. е 25 (двадесет и пет) лева, от 2002 г. до 2008 г., включително е 20 (двадесет) лева, а за годините преди 2002 е 18 (осемнадесет) лева.

Членският внос се приема в сградата на СБХ – ул. „Шипка“ 6, IV етаж, отдел „Кадри“, или чрез пощенски запис на адрес: гр. София, 1504, ул. „Шипка“ 6, СБХ, за Наталия Желева. Телефони за справки: 946-30-29 или 948-37-28

Уважаеми колеги,

На 17 февруари (четвъртък) 2011 г. от 10 до 17 ч. ще се приемат творби за НАЦИОНАЛНАТА ИЗЛОЖБА РИСУНКА И МАЛКА ПЛАСТИКА на ул. „Шипка“ 6, София, в изложбената зала на 1-ви етаж. Всеки автор може да представи до 3 бр. пластики с максимален формат 60 x 60 x 60 см и до 5 бр. рисунки с общ формат, заемащ не повече от 5 линейни метра на ширина. За рисунки, по големи от 100 x 70 см, които не са рамкирани, е препоръчително да бъдат снабдени с приспособления за окачване (например летвички). Предвид лошото състояние и малкото количество налични постаменти за пластиките умоляваме авторите, които имат тази възможност, да представят творбите си върху собствени постаменти.

Изложбата ще бъде журирана на 18 февруари, ще се открие на 22 февруари от 18 часа и ще продължи до 12 март 2011 г.

На 15 март от 11 до 17 часа на етаж 2, ул. „Шипка“ 6, ще се приемат творби за участие в Годишната изложбата на секция „13“, която ще протече в периода 16–30 март. Изложбата е освободена от формални и тематични изисквания. Журирането на творбите на кандидатите нечленове на секция „13“ ще бъде на 16 март.

МЕЖДУНАРОДНА ФОНДАЦИЯ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“ обявява НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС за млади художници, критици и куратори

ПРАВИЛНИК

– В конкурса могат да участват български художници, критици и куратори на възраст до 35 години (към 31 декември 2010 г.).

– Кандидатите трябва да работят в областта на визуалните изкуства без ограничение в техниката и материала (живопис, скулптура, графика, инсталация, видео, художествена фотография и др.). Не се допускат произведения, представени за дипломна защита, както и работи на приложното изкуство.

– Всеки кандидат може да представи творби, чиято обща площ не надвишава 6 линейни метра или 4 кв. метра. По-големи проекти се разглеждат от журито предварително.

– Критиците представят публикувани в медиите текстове върху проблеми на съвременното изкуство.

– Кураторите представят документация за реализирани проекти в рамките на изминалата конкурсна година.

– 7-9 членно жури от изтъкнати специалисти се назначава от председателя на Международна фондация „Св. Св. Кирил и Методий“ за преглеждане на предложените, избор на работи за изложбата и определяне на наградите.

– Награден фонд – 20000 лв.

Разпределя се за: – Голяма награда – 5000 лв.;

– 3 награди – по 3000 лв.;

– Награда за критика – 3000 лв.;

– Награда за кураторски проект – 3000 лв.

Журието си запазва правото да променя броя и стойността на наградите в рамките на общия награден фонд.

– Носителите на награди имат право на почетно участие в извънконкурсната програма.

– Дата за представяне на работите: 12 и 13 май 2011 г. (четвъртък и петък) от 9 до 17 ч. в изложбения комплекс на СБХ, ул. „Шипка“ 6. По-сложни и големи за инсталиране работи се представят с проект на 9 май 2011 г. (понеделник) при Марта Игнатова в СБХ.

– Наградите се обявяват и се връчват при откриване на изложба – 20 май 2011 г. в 18 ч. Те се придружават от диплом.

Координатор на програмата: Диана Григорова,

тел.: (02) 9446248, ел. поща: Diana@cmfnd.org

ЕКОПАК ПРЕДИЗВИКВА БЪЛГАРСКИТЕ ДИЗАЙНЕРИ С КОНКУРС ЗА ДОМАШЕН КОНТЕЙНЕР

Правилник на конкурса за изработване на дизайн на „Домашен контейнер за отпадъци от опаковки“

Член 1: Организатор: ЕКОПАК България АД, с ЕИК 131210347, със седалище и адрес на управление: гр. София 1330, район Възраждане, ул. „Охридско езеро“ 3.

Член 2: Участници: В конкурса могат да участват физически лица, навършили 16 години, с изключение на:

- служители на ЕКОПАК България;
- членове на семействата на служителите от ЕКОПАК България.

Член 3: Предмет на конкурса: Участниците трябва да изготвят проект на „Домашен контейнер за отпадъци от опаковки“, който да предостави на потребителите реална възможност и удобство да прилагат разделно събиране на опаковките у дома си.

Член 4: Условия за участие

Заедно с проекта всеки участник е длъжен да изпрати подписан на всяка страница настоящия правилник, с което декларира, че е запознат и приема условията на конкурса. Заедно с така подписания правилник всеки кандидат следва да подпише и декларацията, която представлява Приложение 1 към правилника. В случай че кандидатът не изпрати подписани правилник и декларация заедно с предаването на проекта, същият няма да бъде допуснат до участие в конкурса.

В случай че кандидатът е непълнолетен, правилникът и декларацията следва да се подпишат от неговия законен представител. Един кандидат може да представи няколко проекта, но не повече от три. Участието в конкурса е безплатно.

За да вземе участие в конкурса, всеки желаещ трябва да изготви проект (или до три по желание) за дизайн на домашен контейнер за разделно събиране на отпадъци от опаковки, който да отговаря на изискванията, посочени в т. 1–3, по-долу.

1. Изисквания към проекта за дизайн на домашен контейнер са следните:

- Да включва три задължителни секции: за хартиени и картонени опаковки, за пластмасови и метални опаковки и за стъклени бутилки и буркани, всяка от които да бъде обозначена в съответен цвят: син, жълт, зелен;
- Да бъде компактен, за да не заема голямо пространство (препоръчителен обем между 25 и 75 л.);
- Да бъде конструиран така, че да бъде удобен за ползване и последващо изхвърляне на опаковките;
- Да бъде подходящ както за вътрешна, така и за външна употреба (изработен от здрав, удароустойчив материал);
- Да бъде подходящ за пускане в масово производство;
- Разходите за производството му да бъдат минимални;

По възможност контейнерът да бъде съвместим със стандартните модули за кухненско обзавеждане;

Да бъде с добри естетически показатели.

2. Проектът се представя с:

1. Чертежи (изгледи, разрези и изнесени елементи). Заедно с проекта следва да бъде представена техническа записка, която обяснява концепцията на автора.
2. Триизмерен компютърен модел и/или макет.
3. Приблизителна себестойност на прототипа. В нея следва да бъдат включени и евентуални допълнителни разходи, напр. за пликове (торби за изхвърляне на всеки вид отпадъци).

Чл. 5. Срок и място за подаване на проектите:

Кандидатите трябва да изпратят своите проекти до 10 март 2011 г., не по-късно от 24:00 часа, на адрес: София 1784, Бизнес център „АВИ СЕТ“, бул. „Цариградско шосе“ 60, ет.1, до Екопак България АД за конкурса за дизайн.

Член 6: Процедура за селекция и ред на провеждане:

Етап 1: След приключване приемането на предложенията в периода 10–15 март 2011

журито на ЕКОПАК България АД, съставено от проф. арх. Евлоги Цветков, САБ/УАСГ, доц. Станко Войнов, завеждащ катедра „Интериорен дизайн“, НХА, и инж. Тодор Бургуджиев, изпълнителен директор на ЕКОПАК България АД, ще направи първа селекция и класиране на проектите съгласно посочените условия. Първите класирани 5 от тях ще бъдат представени на интернет страницата на ЕКОПАК – www.ecopack.bg, както и във фейсбук: www.facebook.com/ECOPACK.Bulgaria.

Конкурсът може да бъде проведен единствено при получаване на най-малко 5 проекта, отговарящи на условията за участие.

Етап 2: Одобрените от журито на Екопак проекти, след получаването на гореспоменатите писма, ще бъдат публикувани на сайта на ЕКОПАК www.ecopack.bg, както и във фейсбук: www.facebook.com/ECOPACK.Bulgaria, между 15 март и 3 април 2011. Всички желаещи интернет потребители ще могат да гласуват на сайта на ЕКОПАК: www.ecopack.bg в посочения период за един от класираните от журито проекти.

Етап 3: В периода между 3 и 7 април 2011 журито на ЕКОПАК ще избере два проекта от тези, достигнали до етап 2, които ще получат съответно първа и втора награда, а проектът, събрал най-много гласове, ще получи награда на публиката. Името на победителя, както и трите класирани проекта ще бъдат публикувани на интернет страницата на ЕКОПАК България на 8 април 2011. Журито си запазва правото да не излъчи първа награда, ако сред проектите няма такъв, отговарящ на условията за присъждането ѝ.

Член 7: Наградите в конкурса са:

- 3000 (три хиляди) лева за проекта, спечелил първо място и производство на предложения от него дизайн на кошче;
- 1500 (хиляда и петстотин) лева за проекта, заел второ място;
- 500 (петстотин) лева за проекта, спечелил наградата на публиката;

Наградите в конкурса ще бъдат изплатени, след като номинираният за един от тримата победители кандидат подпише с ЕКОПАК договор съгласно чл. 8 по-долу и съгласно т. 6 и т. 7 от Декларацията (Приложение 1). В случай че номинираният кандидат откаже да подпише такъв договор, същият губи номинацията и се дисквалифицира от конкурса, като на негово място се номинира друг кандидат. С участието си в конкурса кандидатите признават, че популярността, която ще получат техните проекти чрез ЕКОПАК е също част от правата, дадени по силата на договора по член 8 по-долу.

Член 8: Разрешение за комуникация:

С участието си всеки кандидат разрешава безвъзмездно ЕКОПАК България АД и/или всеки негов партньор в рамките на настоящия конкурс да използва за търговски и/или рекламни цели името, фамилията, адреса и електронната му поща в рамките на комуникацията на настоящия конкурс за дизайн.

Член 9: Експлоатация на материалите, предоставени на ЕКОПАК от участниците – Гаранция:

Всяко лице, което изпраща проект, съгласно изискванията на чл. 4 от Правилата, удостоверява и гарантира на ЕКОПАК, че е негов изключителен и единствен автор и че не нарушава пряко или косвено никакво право на трето лице. В случай че бъде установено, че участникът нарушава права на трети лица, то същият ще бъде дисквалифициран от конкурса и в тази връзка следва да върне обратно получената награда заедно със законната лихва. В тази връзка ЕКОПАК не носи отговорност пред третите лица за вредите, които същите са претърпели в резултат на нарушаване на правата им.

Всяко участие в конкурса предполага, в случай че проектът е селектиран в края на първия етап, безвъзмездното и изключително съгласие на автора на проекта (и на неговия законен настойник за непълнолетните участници) за това: проектът да бъде публикуван на

интернет страницата на ЕКОПАК и във фейсбук, така че журито в първия етап да определи 5 проекта, които ще бъдат предложени за гласуване на етап 2.

Кандидатът, номиниран за един от тримата печеливши, лично или чрез своя законен представител ще подпише договор с ЕКОПАК, по силата на който създадения от него дизайн ще има качеството на „служебен дизайн“ съгласно чл. 17 от Закона за промишления дизайн и в тази връзка ще прехвърли на ЕКОПАК всички авторски права върху проекта (в т. ч. обяснението на концепцията и нагледните графични материали и макета) за максимално допустимия по закон срок и за територията на Република България, в това число правото върху разработения от него дизайн, както и правото ЕКОПАК от свое име и за своя сметка да заяви и регистрира дизайна.

Получената награда от конкурса ще се счита за възнаграждение за така прехвърлените права.

В тази връзка кандидатът дава съгласие обяснението на съответната концепция и евентуално нагледните материали по този проект да бъдат използвани, представяни и възпроизвеждани по преценка на ЕКОПАК при условията и по реда, описани по-горе.

Член 10: Форсмажорни обстоятелства:

ЕКОПАК си запазва правото да съкращава, удължава, променя или анулира конкурса при форсмажорни обстоятелства или ако обстоятелства извън организацията го налагат, без да носи отговорност за това.

Освен това ЕКОПАК не носи отговорност, ако достъпът до интернет страницата и фейсбук и/или посещението му се окажат трудни, дори невъзможни за участниците.

Никаква реклама няма да бъде приета в тази връзка.

Вследствие, ЕКОПАК няма да бъде по никакъв начин отговорен за (настоящият списък не е ограничен): съдържанието на електронните съобщения, които се транспортират чрез услугите на интернет страницата; предаването и/или получаването на всяка информация и/или данни по интернет; всяка неизправност на интернет мрежата, която пречи на правилното протичане/функциониране на Конкурса, повредата на приемник или комуникационните линии; загубата на физическа или електронна поща и по-общо всяка загуба на данни; проблеми при пренасочването на информацията; функционирането на софтуер; проблеми в пощенските услуги, използвани при изпращането на проектите; всяка техническа неизправност на материалите, която пречи или ограничава възможността за участие в конкурса;

Всяка информация изпратена от участниците, а именно техните координати, ще бъде считана за невалидна и няма да бъде взета под внимание, ако съдържа каквато и да било неточност.

Всяко решение на ЕКОПАК, както и всяка промяна на настоящия правилник, вследствие предходната алинея, ще бъдат обект на допълнение към правилника.

Член 11: Правилник и спорове

Участието в конкурса, обект на настоящия правилник, предполага основателно и автоматично приемане на този правилник от страна на участника. Правилникът може да бъде получен безплатно, директно от интернет страницата на ЕКОПАК България.

ЕКОПАК си запазва правото едностранно да променя правилника, като всяка промяна ще бъде публикувана на горесцитираните сайтове.

Член 12: Приложимо право

За настоящия конкурс е приложимо българското право.

XVII МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ ЗА СЪВРЕМЕННО ИЗКУСТВО SESC VIDEOBRASIL

Международният фестивал **SESC Videobrasil** ще се проведе през септември и октомври 2011 г. Както подсказва новото име на фестивала, тазгодишната проява е белязана от сериозни промени в модела на провеждане спрямо предишните издания.

Съобразена с характера на съвременните художествени практики, новата конкурсна изложба разширява възможностите за обхващане на разнообразни творби.

Считано от настоящото издание, за **конкурсната изложба „Южна панорама“** ще се приемат различни по характер работи: видео, инсталации, пърформанс, книжни обекти (**book objects**), печатни материали и други художествени експерименти, създадени след май 2009 г. от работещи в областта на визуалните изкуства художници от Латинска Америка, Карибите, Африка, Югоизточна Азия, Източна Европа, Близкия Изток и Океания.

Крайният срок за записване е 10 март 2011 г.

Избраните творби ще се състезават за Голямата награда (парична) и осем награди за специализация (**artistic residency**), осигурени в партньорство с институции от Латинска Америка, Европа и Азия.

Фестивалът се спонсорира от културно-обществената неправителствена организация **SESC Sao Paulo** и културната асоциация **Associacao Cultural Videobrasil**.

Брой работи: Всеки участник ще има право да представи до 3 (три) работи, като за конкурсната изложба ще бъде избрана максимум по една работа от всеки автор.

Записването е безплатно.

Работата трябва да бъде изпратена съгласно указаното във формуляра за записване, заедно с всичко, посочено в точка **„Документи и материали“**.

Изпратени работи не се връщат.

Формуляр за записване: Можете да попълните и изпратите формуляра за записване онлайн. В този случай при подаването му автоматично се генерира протокол. Кандидатите трябва да разпечатат протокола, да го подпишат и да го приложат към материалите преди изпращането им. Можете също да разпечатате формуляра за записване и да го попълните на ръка. Попълват се всички полета, формулярът се подписва и се прилага към материалите преди изпращането им.

Ще се разглеждат само работи, пристигнали на посоченото място за подаване, придружени с разпечатания формуляр за записване (или протокол, в случай че записването е направено онлайн) и с останалите посочени материали.

Формати на участващите работи

Художествените творби трябва да бъдат представени в един от следните формати:

- Видеоматериали – изпратете работата на DVD.
- Инсталации – изпратете указания за монтажа им и технически подробности. Ако инсталацията включва видеоматериал, изпратете го на DVD.
- Пърформанс – изпратете описание на проекта; ако работата вече е представяна, включете данни и документация от предишните ѝ представяния.
- Публикация/ печатни творби – изпратете работата.
- Други формати – изпратете документация, която дава възможност за разбиране на творбата и пояснява начина на монтирането ѝ и други въпроси. Ако работата е била представяна, изпратете данни и документация от предишните ѝ представяния.

Документи и материали: Ще се разглеждат само художествени произведения, пристигнали на мястото за подаване до крайния срок и придружени със следните материали:

– Разпечатан и подписан формуляр за записване с попълнени всички полета или под-писан протокол (при попълване на формуляра онлайн).

– CD с три до пет снимки на работата и една снимка на художника, черно-бели или цветни, снимките трябва да бъдат във формат jpeg, 24 x 15 см и с висока разделителна способност (300 dpi); 1 копие от резюмето, кратка автобиография на автора, включително актуален адрес, телефон и имейл адрес в дигитален формат.

Забележка: Файлът с резюмето на художника може да се приложи и към формуляра за записване; в такъв случай не е необходимо да го прилагате към материалите при изпращането им.

Място: Изпратете творбите, материалите и документите на следния адрес:

Associacao Cultural Videobrasil

17 Festival Internaconal de Arte Contemporanea SESC_Videobrasil

MOSTRA COMPETITIVA PANORAMAS DO SUL

Av. Imperatriz Leopoldina, 1150

Vila Leopoldina

CEP 05305-002

Sao Paulo – SP – Brasil

Внимание: За материалите, изпращани от чужбина, напишете четливо на опаковката: **DVD PARA FESTIVAL DE CARATER CULTURAL, SEM FINS LUCRATIVOS** (значение: „нетърговско DVD за културния фестивал“). За да избегнете проблеми с митниците, не обявявайте върху опаковката стойност над 5 (пет бразилски реала, около 2.70 щ.д.).

Подбор: Назначена от фестивала комисия ще избере от представените работи онези, които ще бъдат включени в конкурсната изложба „Южна панорама“ (Southern Panoramas Competitive Exhibition). Няма ограничение за броя на участниците в конкурса.

Обявяване на резултатите: Резултатите от подбора ще бъдат обявени през юни 2011 г. на следния интернет адрес: www.videobrasil.org.br

Награди. Парична награда:

Една от творбите, представени на конкурсната изложба „Южна панорама“, ще бъде удостоена с парична награда в размер на четиридесет и пет хиляди бразилски реала (около 24000 щ.д. бруто). Тя ще бъде избрана от фестивалното жури, което може да отличи творби и със специално упоменаване.

Награди за специализация (artistic residency):

Жури, излъчено от програмата за специализация на Videobrasil, ще връчи общо 8 (осем) награди за специализация.

Наградите са следните: Специализация – Франция (една награда); Специализация – **WBK Vrije Academie** – Амстердам/ Холандия (три награди); Специализация – **Sacatar – Itaparica**/ Бразилия (една награда); Специализация – **pArtage** – Флик ен Флак/ острови Мавриций (една награда); Специализация – **Centro Cultural de Espanha em Sao Paulo** (Испански културен център в Сао Пауло) **AECID** (Иберо-американски институт за сътрудничество) – **Kiosko** – Санта Крус де ла Сиера/Боливия (една награда);

– Специализация – **FAAP** (Висше учебно заведение „Армандо Алварес Пентеадо“) – Сао Пауло/Бразилия (една награда)

Допълнителна информация, въпроси, регламент, формуляри за записване можете да намерите и да отправяте на следния адрес:

17Festival@videobrasil.org.br

Организатор: *Associacao Cultural Videobrasil*

Av. Imperatriz Leopoldina, 1150

Vila Leopoldina

05305-002 Sao Paulo – SP; Бразилия

Тел.: +55 (11) 3645-0516; Факс: +55 (11) 3645-4802

имейл: info@videobrasil.org.br

Интернет страница: www.videobrasil.org.br

XII МЕЖДУНАРОДЕН СИМПОЗИУМ ПО СКУЛПТУРА ЧАНЧУН, КИТАЙ

Уважаеми творци,

Сърдечни поздрави от Чанчун – скулптурната столица на Китай (Зона за високотехнологично развитие).

За да допринесе за бурния разцвет на световното скулптурно изкуство и да подпомогне развитието на градските скулптурни конструкции, от 1997 г. досега Общинската народна управа на Чанчун организира с успех единадесет форума на Международния симпозиум по скулптура и две сесии на Международната конференция по скулптура.

Досега над 400 скулптори от 212 страни, представители на най-различни художествени школи от целия свят, са създали над 500 скулптури за града. Така Чанчун се превърна в световен център и платформа за създаване на скулптури.

От края на юли до началото на септември 2011 г. Общинската народна управа на Чанчун ще организира XII Международен симпозиум по скулптура в Чанчун (Зона за високотехнологично развитие) на тема „Иновация – скок – мечта“, за да насърчи развитието на международния културен обмен и градските скулптурни конструкции в Зоната за високотехнологично развитие и да засили нейното международно влияние и популярност. До края на симпозиума ще се проведе и Третата световна конференция по скулптура в Чанчун, Китай. Зоната за високотехнологично развитие има северна и южна част. Северната част е сърцето на планирането и изграждането на Североизточен Чанчун, който развива основно пет водещи индустрии: производство на съвременен оборудване, биотехнологии и медицина, фотоелектрони, нови материали и нови енергийни източници и т.н. От 2009 г. в резултат на мащабното развитие и строителство бързо изникна един град с модерен урбанистичен вид, обединяващ науката, индустриите и екологията.

Сърдечно ви каним да представите предложения за участие в XII Международен симпозиум по скулптура в Чанчун, Китай. Молим да направите следното:

1. Да изпратите най-малко три предложения по темата на симпозиума, които трябва да отразяват тази тема и отличителните духовни и регионални характеристики на вашата страна или регион. Ще се радваме да получим проект за скулптурни творби от камък или бронз с размери от 3 до 5 метра в определен стил.

2. Да посочите обема на материалите и цветовете на предложените работи.

Моля изпратете във формат А4 цветни проекти на дизайна или снимки или макети на вашите предложения и съответните им електронни файлове във формат JPEG, BMP или TIF. Дигиталната снимка да е не по-малка от 1 мегабайт.

3. Да попълните приложения формуляр за регистрация и да прикрепите към него ваша паспортна снимка, ваша актуална ежедневна снимка и кратки биографични данни. Дигиталната снимка да е не по-малка от 1 мегабайт. Ще се радваме да получим и портфолио на вашите скулптурни творби.

4. Можете да изпращате предложенията си с експресна поща или по имейл до 30 април 2011 г. до: *The Organizing Committee*

The 12th China Changchun International Sculpture Symposium

No.1893 Tongzhi Street, Changchun, Jilin Province, P. R. China

Postcode: 130021

E-mail: ccsculpture@163.com <<mailto:ccsculpture@163.com>> or xuhuaiwu@yahoo.cn <<mailto:xuhuaiwu@yahoo.cn>>

Всички предложения ще бъдат разгледани от организационния комитет при широки консултации с обществеността и ще бъдат оценени от видни художници. Ако някое от вашите предложения бъде одобрено от организационния комитет, ще получите официална покана за Чанчун за реализация на предложението на място от края на юли до началото на септември. Ще ви осигурим двупосочни самолетни билети икономична класа (само от мястото на вашето местожителство до Чанчун), издръжка в размер на 2000 щ.д., безплатно настаняване в Чанчун, обичайните инструменти, помощник и преводач, както и почетни дипломи, албуми със снимки и сувенири. Всички завършени скулптурни творби ще бъдат изложени постоянно в скулптурния парк, изграден от Зоната за високотехнологично развитие в Чанчун за този симпозиум, и ще бъдат негова собственост.

Очакваме с нетърпение вашите предложения и искрено се надяваме да участвате.
<http://en.changchun.gov.cn/e/content.aspx?ID=1120&url=xw/content>

НАГРАДА „ГАУДЕНЦ Б. РУФ“ ЗА НОВО БЪЛГАРСКО ИЗКУСТВО

През 2011 конкурсът за наградата „Гауденц Б. Руф“ ще се проведе за пети път. Той има за цел да подкрепя и популяризира художествените търсения във визуалното изкуство на България и да изведе във фокус творчеството на младото поколение. Наградата се присъжда в две категории: за млади творци на стойност 2500 евро и за утвърдени творци на стойност 4500 евро. Кандидатстващите проекти се оценяват от жури в два кръга:

Обсъждане на получените портфолиа и избор на участниците във втори кръг. Избраните получават покана да представят свои произведения в каталога и есенната изложба в София. На откриването на изложбата журито обявява носителите на наградата в двете категории. Членове на журито за 2011 г. са:

Бранко Димитриевич, Белград, Сърбия; Правдолюб Иванов, София; Светлана Куюмджиева, София; Ханспетер Портман, Цюрих, Швейцария; Мария Василева, София; Гауденц Б. Руф, Цюрих, Швейцария

Повече информация за условията за участие, журито и процедурата по избор, за изискванията към портфолиото и адреса, на който да бъде изпратено, както и за сроковете на тазгодишния конкурс ще намерите на уеб страницата www.ruf-award.org

Краен срок за подаване на портфолиа: 20 април 2011

ВТОРИ КОНКУРС „НАЦИОНАЛНИ НАГРАДИ АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ 2011-2012 ЗА ЖИВОПИС, СКУЛПТУРА И ГРАФИКА“

РЕГЛАМЕНТ: Културният проект на Алианц България „Национални награди Алианц България 2011-2012 за живопис, скулптура и графика“ има за цел да предостави нови възможности на българските художници да покажат пред публика свои творби. Желанието на организаторите е да стимулират техните творчески импулси за създаване на нови художествени произведения, за да се обогати съвременното българско изкуство.

Организаторите са предприели действия за осъществяване на изложба в чужбина, на която да бъдат показани наградените творби, и каталог с всички наградени автори и участници в заключителната изложба през 2012 г.

ФОРМА НА ПРОЕКТА: В продължение на две календарни години 2011-2012 на те-

риторията на страната съвместно с регионалните групи към СБХ ще се проведат поредица от регионални изложби в градовете Русе, Ямбол, Ловеч, Добрич, Стара Загора и София. Във всеки град жури, определено от Алианц България, ще присъди по три награди, съответно по една в трите раздела: живопис, скулптура и графика.

В края на 2012 г. в София ще се проведе заключителна изложба-конкурс, когато официално ще се връчат Големите награди на Алианц България за живопис, скулптура и графика. Всички наградени и номинирани автори от шестте регионални изложби ще участват в заключителната изложба-конкурс „Национални награди Алианц България 2012“ в София.

ОРГАНИЗАТОР: Проектът се организира от „Алианц България“ със съдействието на СБХ и на регионалните групи на СБХ.

МЯСТО: Регионални изложби – градските галерии в съответния център на региона – Велико Търново, Бургас, Плевен, София, Пловдив, Варна. Национална изложба за Големите награди на Алианц България – София, СБХ, „Шипка“ 6.

ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ: април 2011 – октомври 2012

2011 – регионални изложби

21 април – 10 май Велико Търново, Изложбен комплекс, ул. „Рафаел Михайлов“ 1, включва градовете Велико Търново, Русе, Търговище. За контакт: Цани Василев 0884201225, Тошко Дончев 062/2 38 44, 0898418110;

9 юни – 30 юни Бургас, ГХГ „Петко Задгорски“, ул. „Митрополит Симеон“ 24, включва Бургас, Сливен, Ямбол, Хасково. За контакт: Георги Динев 0886300647, Пепи Седларска 0886788434, 056/842169;

14 септември – 30 септември Плевен, ГХГ „Илия Бешков“, бул. „Скобелев“ 1, включва регион Плевен, Ловеч, Видин, Враца, Монтана, Лом. За контакт: Сашо Камбуров 0888264473, Иван Велчев 0886971159, Антония Караиванова 064/802047

2012 – регионални изложби

април – София, СБХ, галерия „Шипка“ 6, включва София окръг, Перник, Благоевград, Кюстендил. За контакт: допълнително ще се уточни;

май – Пловдив, ГХГ – Пловдив, ул. „Съборна“ 14 А, включва Пловдив, Стара Загора, Пазарджик, Казанлък. За контакт: Красимир Линков 032/ 63 53 22;

юни – Варна, ГХГ „Борис Георгиев“, ул. „Любен Каравелов“ 1, включва Варна, Добрич, Шумен, Разград, Силистра. За контакт: Ванко Урумов 052/ 62 04 43, Мариана Кписурова 052/6123 63;

октомври 2012 – заключителна изложба

СБХ, галерия ул. „Шипка“ 6, София. За контакт: Марта Игнатова; тел: 02/846 71 13

УСЛОВИЯ ЗА УЧАСТИЕ:

1. В конкурса могат да участват художници от цялата страна, работещи професионално в областта на живописа, графиката и скулптурата, които са родени или работят на територията на съответния град или регион.

2. Не се допускат за участие произведения на студенти или работи, представени за дипломна защита.

3. Не се поставят ограничения по отношение на стилови предпочитания, тематичен и сюжетен избор, изразни средства, форма и начин на излагане на произведенията.

(Скулптурните творби да са изработени в траен материал).

4. Творбите, които участват, не трябва да бъдат обявени като собственост.

5. Организаторите си запазват правото да не приемат за участие творби, които не отговарят на статута на конкурса.

6. Всеки автор може да представи от една до три творби. Считат се за участие само самостоятелни творби.

7. Препоръчителен формат: за живопис до 200 x 200 см; за графика до 80 x 120 см; за скулптура до 200 x 200 x 200 см.

8. В Националната изложба-конкурс за Големите награди на Алианц България през октомври 2012 в София ще участват само наградените и номинираните автори от регионалните изложби от 2011 и 2012 г. Журито има право да определи с колко творби да бъде представен всеки автор във финалната изложба, като минимумът ще бъде по една творба от автор. Във финалната изложба не може да участва наградена творба от регионална изложба. Наградените творци участват с други свои творби по техен избор.

9. Транспортните разходи са за сметка на участниците. Организаторите не носят отговорност за загубени или повредени творби по време на транспортирането им до изложбата и обратно.

10. Всяка творба трябва да носи на гърба си следната информация: име на автора, точен адрес и телефон за връзка; заглавие, техника, година, размер в сантиметри;

– Формулярът за участие трябва да бъде попълнен на машина или на ръка с печатни букви. Подписването на формуляра означава съгласие с регламента на изложбата.

Прилагането на кратка творческа биография е задължително (приложен формуляр с необходимите данни за участие в каталога).

11. Организаторите си запазват правото да използват предоставената от авторите информация при изготвянето на каталог от изложбата. Организаторите имат право да репродуцират всяка творба само в каталога от изложбата.

12. Организаторите издават каталог на два езика от Националната изложба-конкурс. Допуснатите за участие във финалната изложба автори получават безплатен екземпляр.

ЖУРИ:

– Творбите се селектират от компетентно жури, като в състава му влизат задължително творци и изкуствоведи, определени от Алианц България. Журито присъжда и обявява наградите непосредствено преди откриването на проявите.

– Всички членове на журитата са различни за всяка изложба освен представителите от страна на Алианц България.

– Информация за недопуснатите за участие работи и мотивите на журито не се предоставя. Неприетите творби се връщат.

– Резултатите от журирането ще бъдат обявени в сайта на Алианц България www.allianz.bg, в бюлетина на СБХ и в регионалните групи на СБХ по места.

НАГРАДИ: Парична награда – Наградата е откупуване на творбата, както следва:

Регионални награди: По една награда във всеки раздел за всяка регионална изложба: 6 награди за живопис – 2000 лв.; 6 награди за скулптура – 2000 лв.; 6 награди за графика – 1000 лв.

Национални награди: Голяма награда за живопис – 4000 лв.; Голяма награда за скулптура – 4000 лв.; Голяма награда за графика – 4000 лв.; Статуетка от известен автор за трите големи награди;

Изложба в чужбина на всички наградени творби от регионалните и финалната изложби. Издаване на каталог на 2 езика, в които са представени всички наградени творби от регионалните изложби и големите награди, и по една творба от всички номинирани автори, които участват в заключителната изложба в София през октомври 2012.

– Диплом за всички наградени и номинирани автори.

– Големите награди се връщат заедно със специална награда – статуетка в деня на откриването на заключителната Националната изложба-конкурс.

Наградените работи по т. 1 остават собственост на Алианц България и влизат в колекцията на дружеството.

**СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ
МЕСЕЦ ФЕВРУАРИ 2011 ГОДИНА, УЛ. „ШИПКА“ 6**

„Отчет“ – изложба на Любен Стоев, етаж 1, продължава до 16 февруари 2011

„Фотофиеста“, продължава до 6 февруари 2011

Изложба на Кирил Колев, продължава до 16 февруари 2011

**Национална изложба „Карикатура“, етаж 2, 1 – 20 февруари 2011,
откриване 18 ч.**

**Изложба на Кирил Гуцов, етаж 4, 4 – 20 февруари 2011,
откриване 18 ч.**

**Изложба на Николай Стоянов, илюстрации „Приказка“
етаж 3, 18 февруари – 9 март 2011, откриване 18 ч.**

**„Рисунка и малка пластика“
етаж 1, 22 февруари – 9 март 2011, откриване 18 ч.**

**Изложба на Людмила Дамянова и Анастасия Гюкова
живопис и скулптура, етаж 2, 23 февруари – 9 март 2011, откриване 18 ч.**

**ГАЛЕРИЯ-КНИЖАРНИЦА СОФИЯ ПРЕС, УЛ. „СЛАВЯНСКА“ 29
„Фрагменти“ – изложба на Николай Пенков, 1 – 15 февруари 2011**

**ИЗЛОЖБЕНА ЗАЛА „РАЙКО АЛЕКСИЕВ“, УЛ. „РАКОВСКИ“ 125
Изложба SUB, 3 – 16 февруари 2011, вернисаж 18-20 ч.**

Изложба на Валентин Старчев от 18 февруари 2011, вернисаж 17-20 ч.

МЕСЕЦ МАРТ 2011 ГОДИНА, УЛ. „ШИПКА“ 6

СБХ и банка Пиреос АД представят

**Любомир Михайлов, Николай Пекарев, Стефан Десподов
етаж 4, 9 – 26 март 2011, откриване 18 ч.**

**„Жени, жени“ – изложба на Иван Филчев
етаж 1, 15 – 30 март 2011, откриване 18 ч.**

Изложба на секция „13“, етаж 2, 16 – 30 март 2011, откриване 18 ч.

**Випуск'91 – изложба скулптура (посветена на проф. Димитър Даскалов)
етаж 3, 18 – 30 март 2011, откриване 18 ч.**

Изложба на Дора Бонева

етаж 4, 31 март – 16 април 2011, откриване 18 ч.

**ИЗЛОЖБЕНА ЗАЛА „РАЙКО АЛЕКСИЕВ“, УЛ. „РАКОВСКИ“ 125
Италиански културен институт представя Розета Месори
фотография от 8 март 2011, откриване 18 ч.**

Изложба на Йордан Кацамунски от 21 март 2011, откриване 18 ч.

**ГАЛЕРИЯ-КНИЖАРНИЦА СОФИЯ ПРЕС, УЛ. „СЛАВЯНСКА“ 29
„Докосване“ – Цветомила Христова, 9 – 24 март 2011
Изложба Снежана Стоянова, 25 март – 8 април 2011**

„ПРЕДИ И СЕГА“, галерия „Икар“, 15 декември 2010 – 15 януари 2011
Ангел Стефанов, Марин Маринов, Иван Савов

Трима художници в една изложба... или три изложби в едно... или...

Докато опитвах да събера и насоча мислите си към началото на този текст, някак машинално посегнах към една книга, която купих преди няколко дни. Разтворих произволно „Етюди върху модернизма“ от Димитър Аврамов и се озовах на 183 страница. Там започва „Из историята на една артистична епопея...“. Зачетох:

„Около 1860 г. в Париж поради особено щастливо стечение на обстоятелствата се събира група млади хора... Те са дошли от различни краища на Франция и са от различен социален произход. Различни са и по възпитание и темперамент. Но една обща страст ги е довела тук – страстта към изкуството; една любов ги въодушевява – любовта към истината... Те искат да учат, но знаят, че обучението в Ecole de Beaux-arts е застинало в системата от мъртви формули, че тук диктаторски се налага на художника да подражава механично на стари майстори, следователно тук е убита душата на изкуството – творчеството и искреността. Поради това всеки от тях сам за себе си решава да посети частни ателиета, където е осигурена свободата да се дискутира, избира, рисува и живописва без принуда...“

За да намерим някаква логика във фриволната връзка на написаното дотук с настоящата изложба в галерия „Икар“ и тримата автори: Ангел Готфрид Стефанов, Марин Ангел Маринов и Иван Савов, ще трябва да се пренесем със сто години напред във времето и успоредно с това да пропътуваме 2320 км. от Париж на изток до София. Няма да е трудно, предвид мощността на крилете и лекотата на превозното средство – въображението. Дали ще ни е необходимо – нали все пак се намираме тук и сега...? Всъщност, не съм сигурен, гледайки творбите в изложбата...

Всяка от тях ме отнася от това място и от този момент...

Далеч съм от мисълта да ви въвличам в патоса на едни буквални сравнения, които биха звучали нелепо, а просто разчитайки на вашата интелигентност, без да искам да подце-



Откриване на изложбата

ня или надценя някого, правя този паралел с единствената цел да го постеля като червено килимче, по което да пристъпим в тази изложба...

Историята на едно половинвековно артистично приятелство започва също в началото на 60-те години, само че на ХХ век. Съдбите на главните герои Ангел, Марин и Иван се преплитат още в ученическите години. Родени в различни краища на България през 39-та, 42-а и 44-та година, тримата последователно преминават през школовката на Училището за декоративни изкуства в София. В този период споделят едно жилище и едно ателие. Подобно на своите френски предшественици от 60-те години на ХІХ век, вероятно приемайки за недостатъчно онова, което официалното училище им дава като подготовка, тримата млади художници посещават ателието на една изключителна в историята на българското изкуство личност – Славка Денева. Връзката им прераста в дългогодишно дълбоко приятелство, което продължава до 1984 г., когато невероятната художничка си отива от този свят. По различен начин взаимоотношенията им изиграват огромна роля за развитието и на тримата талантиливи и амбициозни младежи. В този период, още преди художествената академия, в ателието им се раждат великолепни творби, някои от които можем да видим сега в изложбата: на Марин Маринов – „Натюрморт с автопортрет“ и „Автопортрет“ от 1962, портретите на Иван Хитов и Вълко Ценов от 63-та и 64-та година, „Катун“, 1964; на Иван Савов – „Жени“ и „Стълкновение“ от 1965, „Панаир“ и „Натюрморт“ от 1963 и „Портрет на Марин“ от 1964.

През 70-те години пътищата на тримата художници менят посоките си в зависимост от различни житейски обстоятелства и изпитания, но приятелството им и до днес не увяхва.

През 1987 г. Ангел Стефанов печели голямата награда на Международно quadriennale на декоративните изкуства в Ерфурт, Германия. През 70-те и в края на 80-те години той получава още престижни награди и отличия. Освен участията си в десетки изложби у нас и в чужбина, се изявява и като монументален художник, реализирайки свои пластики в Национален дворец на културата, Международен и национален културен и конгресен център и още много други обществени сгради в страната.

Напоследък работата му в тази посока е свързана с реализации на творби в църкви и храмове в Германия и други европейски държави. От произведенията, които виждаме в изложбата, трудно бих нарекъл неговото творчество декоративно – в пластиките му има толкова много живот, дух и финес, издават такава тънка чувствителност и са изпълнени със завидно майсторство, а изяществото им е поразително. „Дървото на живота“, „Песен“, абстрактните „Пластики“, „Светец“, „Ангел-хранител“ – това са малка част от впечатляващите неща, които можем да видим в изложбата.

Няма да крия, а се надявам и неговите приятели да не ми се разсърдят, като кажа, че Марин Маринов ми е любим живописец. Поставяйки го сред другите си любимци в живописа, той винаги е стоял (за мое удоволствие) леко отстранен и по особен начин различен от тях. Марин е от тези поетични души, за които красотата сякаш е най-важното и най-въълнуващото нещо на света и той успява да я открие навсякъде, да я пресъздаде по свой неповторим начин и да ни я подари чрез всяка своя картина, независимо в каква форма и сюжет. Сладка меланхолия и тъга винаги са озвучавали неговите колоритни откровения, което вероятно се дължи на драматичното разминаване между идеала и действителността, нещо за което се замислям, гледайки живописата му. Той наистина ни прави съпричастни на един свят, по-хубав от действителния. Когато гледам приказките на Марин, освен радостта няма как да не почувстваме и носталгията по нещо, което в заобикалящата ни реалност липсва или просто не умее да видим. А краят на една приказка, колкото и да е хубава, винаги ме е натъжавал, именно заради това, че е край... Колкото по-хубава е приказката, толкова по-жалко, че свършва...

Като си помисля за усърдието и отговорността, с която Марин Маринов се отнася и към професията си на уредник на един от най-богатите ни живописни фондове, този на СГХГ, и като се сетя колко пъти съм бил свидетел на уважението, с което се отнася към творчеството на събратята си живописци, мога да го определя като един от положителните герои в нашето изобразително изкуство.

Ако трябва с една дума да определя всеки от тримата, ще си позволя да кажа, че Ангел Стефанов е „можещият“, а Марин Маринов бих назовал „чувстващият“ и надявам се, няма да сгреша, ако окачествя техния приятел Иван Савов като „мислещият“. За него съм чувал много, преди да го познавам. Виждал съм негови творби много преди да видя него самия. А него самия съм го виждал много пъти, преди да знам, че това е той. Струва ми се, че Иван е най-противоречивата личност от тримата, визирайки единствено и само творчеството. В никакъв случай не вмъквам негативизъм в това отношение, а тъкмо обратно – търся качествения резултат на изкуството му именно в многообразието. Освен призван живописец, много различен в периодите си от 60, 70-те години и това което прави сега, Иван Савов в продължение на няколко десетилетия е главен художник и сценограф на Софийската, Пловдивската, Русенската, Старозагорската, Бургаската и Благоевградската опера. През 1991 дебютира като режисьор с операта „Селска чест“ от Маскани. След това списъкът е внушителен.

В средата и към края на 90-те работи с големия хореограф Олег Дановски в неговия балетен театър в Румъния и осъществява сценография и костюми за холандската импресарска агенция „Евростейдж“. Равносметката: от 1964 до 2004 г. реализирани над 200 оперни, балетни и драматични спектакъла.

На фона на всичко това този комплексен творец намира време и сили да прави живопис. Живопис, която по собствените му думи е нещо като премислена, въображаема реплика на това, което е видял в действителността. Живопис, в която всеки детайл е важен и стои на мястото си неслучайно. Вече нарекох Иван Савов „мислещият“, но не съм сигурен дали „действащият“ не би му отивало повече.

Късно снощи, опитвайки се да съсредоточа мислите си върху края на този текст, посегнах машинално към една книга. Разгърнах я произволно и попаднах на „Из историята на една артистична епопея...“. Зачетох се:

„Около 1960 г. в София поради особено щастливо стечение на обстоятелствата се събира група млади хора... Те са дошли от различни краища на България и са от различен социален произход. Различни са и по възпитание и темперамент. Но една обща страст ги е довела тук – страстта към изкуството; една любов ги въодушевява – любовта към истината...“ – спрях да чета, за да погледна на корицата кой беше авторът.

Там имаше три имена – Ангел Стефанов, Марин Маринов, Иван Савов.

Любен Генов

ЖИВОПИСНА ИЗЛОЖБА НА КИРИЛ КОЛЕВ

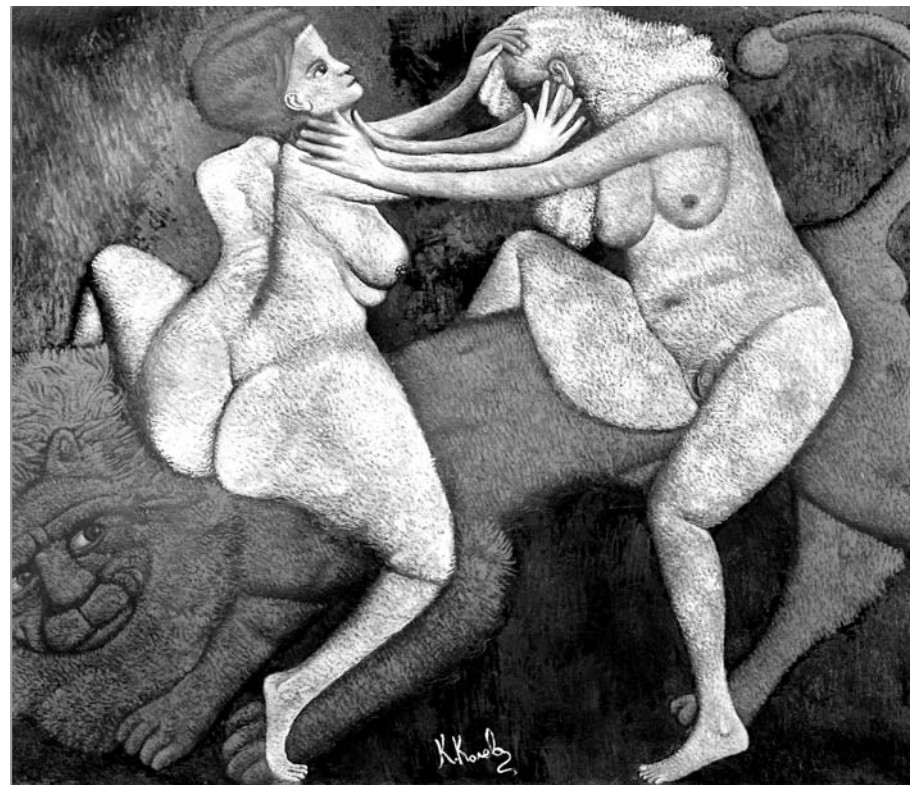
ул. „Шипка“ 6, етаж 3, 27 януари – 16 февруари 2011

Сега мога да кажа, че виждам художника Кирил Колев в цялото му сияние и пълнота. В интернет формат можех да проверя символиката на цветовете, на разположението на фигурите; можех да търся или да си фантазирам различните състояния на художника, можех да отида до онова разлагане на цветовете, което великият Нютон е имал щастието да разпознае като момент на спектрално разлагане, т. е. като елемент на зрителни усещания... (И тук се разчита на нивото на подсъзнателната реакция и дори на спектралната чув-

ствителност, ако използваме докрай понятийния апарат на физиците, в скоби ще отбележа, че един Хелмхолц освен с науката физика се занимава и с естетика, занимава го въпросът що е изкуство от гледна точка на възприятието.

Макар и чисто физически, него го интересува онова, с което артистът, респективно художникът, може да засегне естетическото усещане на публиката; да види или не онова, което предизвиква усещането и разбирането му за красиво, т.е. естетично. Нека отбележим, че и физиците, и философите на онова време, което можем да определим като класическо, не разделят двете понятия – онова, което е красиво, не може да не е естетическо... и обратното).

Изложби като тази винаги ще ни връщат на изходната линия – що е изкуство? Художници като Кирил Колев ни карат да гледаме – това, което виждате, казват те, ви е достатъчно, не търсете смисли, макар да ви карам да мислите, дори да си измисляте сюжети и названия! Да откриваме метафори, но най-вече алегии, многозначни и многозначителни, в пълния смисъл на думата композиции, някои с по-строга и по-точно очертана проблематика (доколкото е уместна тази дума в случая), други – просто бързи, експресивни изражения на временни състояния... Аз отдавам и винаги ще отдавам предпочитания на живописването с ясно очертана идея или поне намек за идея. Но при Колев срещаме и едни „про-



Кирил Колев – „Разярене лъвици“

изволно“ нахвърляни фигури, които ни подсещат, че този художник не обича да стои на едно място, не се чувства и не иска да се почувства уютно и удобно в някакво, макар и динамично равновесие. Това именно ми харесва у него – движението! Движение към нещо друго, към непознатото и неопитваното. Като тема, като сюжет, като техника (може би най-малко като техника).

И парадоксалното е, че независимо от усещането за незавършеност и динамика, го има и другото – внушението за прекалена завършеност и тежест, бих казал сериозност... Това се вижда или усеща от разпределението на светлината – видима или невидима; това в крайна сметка е и твърде субективното възприемане именно на цвета, на баграта като изпитание за нашето око и възприемане в чисто психофизическия смисъл, до практиката и опита на възприемачия. Наситеност и плътност на багрите и чистота на цветовете до степен на тяхното физическо състояние...

Кирил Колев ни поставя – така или иначе – в положение на самоизпитание: това, което виждам, ли е онова, което художникът, а по-точно картината, ми показва?

Можем колкото си искаме да тълкуваме и анализираме – това всъщност ни доставя допълнително, ако не и основното удоволствие (както впрочем твърди Хегел в своята „Естетика“)... Няма да е пресилено, нито погрешно да видим зеления мъж и червената жена като символи* на угасващото и запаленото; но и на слабия и силния пол, разместени произволно (а всъщност твърде логично) по посока на противопоставянето. Има няколко картини, предразполагащи към подобно тълкуване. На границата на сюрреализма, или изцяло в неговите параметри са най-добрите според мен картини. Има откровени „цитати“ на Салвадор Дали – има една прекрасна картина, която условно можем да наречем и Стълпотворение, и Ноев ковчег, и сирените от завръщането на Одисей... Едно такова струпане на символи и знаци, на фигури, напомнящи Йеронимус Бош, и особено силното присъствие на жената – покровител или покорител – всичко има... голямо разнообразие!... Дори портрети, нещо така рядко вече у младите...

Но най ми допада движението – движение напред и нагоре... По хоризонтала и по вертикала.

За него Енчо Мутафов казва, че „помирява сюрреализма с наивизма“. Бих добавил: ...и с романтизма!

*...сещам се за Тарковски и онази английска кинокритичка, дето му казала самоуверено:

„– Г-н, Тарковски, всички ваши символи разбрах, само един не разгадах...“, но той я прекъсна с кръсъци и скочил:

– „Какви символи! Та аз мразя символите! Работа само с образи!“

Константин Еленков

ОТКРИХА ПАРК ЗА СЪВРЕМЕННИ ВИЗУАЛНО-ПЛАСТИЧНИ ИЗКУСТВА „СВЕТИ НИКОЛАЙ ЧУДОТВОРЕЦ“

Дворът на Университета по библиотекознание и информационни технологии беше обособен като Парк за съвременни визуално-пластични изкуства „Свети Николай Чудотворец“. Инициативата е етап от съвместния интерактивен и иновативен проект „Визуално-пластични и комуникационни пространства“ на НХА и Университета по библиотекознание и информационни технологии (УНИБИТ).

Автори на ситуираните в откритото пространство скулптури са доц. д-р Евгени Велев, Огнян Читаков, Момчил Мирчев, Орлин Иванов, Радослав Мъглов, Златина Костадинова, Станислава Любенова, Стоян Дечев и Антон Данаилов.

Всъщност, осем от общо деветте пластики се преекспонират от алеята на бул. „Евлоги Георгиев“ в София, където бяха монтирани през 2004 по образователен проект „Скулптура на открито“ на Националната художествена академия и Столична община.

„Част от тези стойностни работи бяха поели тъжния път към складове и депа – сподели един от инициаторите за създаването на парка за съвременни визуално-пластични изкуства „Св. Николай Чудотворец“ доц. д-р Евгени Велев, преподавател по съвременно изкуство, визуално-пластични изкуства и съвременна история на изкуството в УНИБИТ, – проблемите, свързани с пренасянето на творбите не бяха малко. Някои от авторите бяха готови да се откажат от идеята. Част от скулптурите се счупиха при транспортирането, други се наложи да се прекомпозират поради характера на новата пространствена ситуация. Този процес ни отне около два месеца, но съм удовлетворен, тъй като тези стойностни творби сега започват нов живот и дават визуално-пластичния облик на уникалния за страната ни парк за съвременни изкуства „Св. Николай Чудотворец“. Искам да покажа на младите хора, че това е художествено наследство, което трябва да се съхранява и опазва.“

Ректорът на Университета по библиотекознание проф. д. ик. н. Стоян Дечев има намерение да осигури средства за подходящо осветяване на всяка от пластиките.

В парка, вляво от входа на университета, ще бъдат монтирани монументални постаменти, върху които още догодина периодично ще се експонират скулптурни изложби.

Предстои да бъде реализиран съвместен проект на НХА и някои читалища за организиране на скулптурни експозиции в открита среда. Инициативата ще стартира от читалището в столичния квартал „Красно село“. Предстои и изложба на скулптури в открита среда с произведения на студенти от академията, която ще се разположи в двора на предприятието за минерална вода „Преподобна Стойна“ в село Катунци, община Сандански.

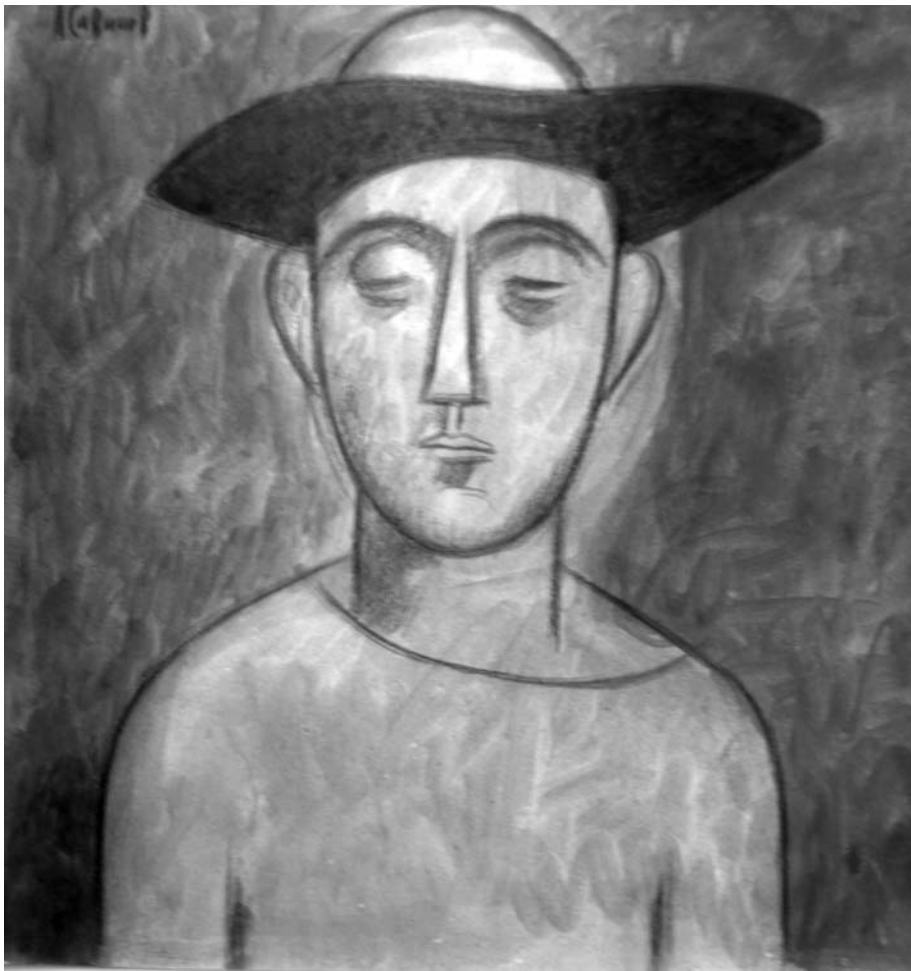
Йонко БОНОВ



Част от пластиките, ситуирани в парк „Свети Николай Чудотворец“

ЛЮБОМИР САВИНОВ – МЪЛЧАНИЕТО КАТО ЛИЧЕН ИЗБОР

В началото на месец декември се откри изложба от акварели на художника Любомир Савинов в „Арт Алея“. Дванадесет на брой, репрезентирани по семпъл начин без рамки, под стъкло или на обикновен бял фон, те наистина стоят на мястото си в интериора на старата софийска къща, където сега се помещава галерията. Въпреки дългата си, интензивна и най-важното ползотворна работа в полето на изобразителното изкуство в продължение на повече от тридесет години, авторът има съвсем кратка „творческа“ биография. Той рядко решава да покаже на публиката своите произведения – многобройни живописни



платна, акварели и скулптури. За целия си път като художник реализира едва няколко изложби, като най-мощните от тях са през 2004 и 2006 г. в галерийните пространства на Центъра за съвременно изкуство „Шипка“ 6 и „Кръг +“. При това тези изяви са продуктувани в голяма степен не толкова от желанието на Любомир Савинов непременно да социализира своите творби, а да намери място за тяхното съхранение в бъдеще. Но както се оказва, да се направи дарение на българските културни институции е твърде трудна задача във всяко едно отношение, като добрата воля да подариш съвсем не е достатъчна.

Акварелите, показани в настоящата изложба, са създадени през периода 1960-1990 г. Виждаме няколко портрета на мъже и жени, безлюдни пейзажи, в които геометризираната архитектура е доминанта, както и два натюрморта. Експресивната тъмна контурна линия е основният изобразителен елемент, който изгражда формата, без излишни детайли и повърхностни ефекти. Цветът е положен плътно, без разливания, което създава впечатлението за работа с маслени бои. Именно тази лаконичност на изразните средства, съчетана с вътрешната психологическа уплътненост на образа, прави портретите, създадени от Савинов, така силно въздействащи и запечатващи се трайно в паметта на зрителя. Трябва да се отбележи, че авторът не поставя дати, няма ги и имената на портретуваните, цялото внимание се концентрира върху експресията на човешкия лик. Единствената информация, която можем да открием върху листа, са неговите инициали – „Л. С“. В немногото публикации, посветени на художника по повод негови изложби, той е обрисуван като самотник. Наистина, произведенията му са били неприемливи през социалистическия период – по специфичен и оригинален начин те интерпретират и се опират на класическите западни авангарди, по-точно на експресионизма и кубизма. Отделно от чисто стилистичното несъвпадане с официално одобрените тогава изобразителни модели, творбите на художника не са заредени и с така необходимите за онова време нестихващ оптимизъм и вяра в светлото бъдеще. Любомир Савинов избира да рисува това, което иска и както иска, да изрази себе си, собствените си идеи и възгледи, или с една дума да създава стойностно изкуство. Нежеланието му да прави компромиси го води до решението да твори, без непременно да излага и да търси общественото одобрение на всяка цена. Това се оказва верният избор, защото, както е видно и от последната му изложба, вместо мимолетна слава той получава единствената привилегия на истинския творец – да заеме своето достойно място във времето и историята на изкуството.

Стефания Янакиева

Вдъхновение от Рила.

АКВАРЕЛИ НА ХРИСТО ЙОНЧЕВ-КРИСКАРЕЦ

в Националната библиотека „Св. св. Кирил и Методий“

На втория етаж на Националната библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“ бяха експонирани 15 акварела от самобитния самоковски живописец Христо Йончев-Крискарец (1879-1950). Произведенията – дарение на дъщерята на художника ст. н. с. Мария Йончева, са от богатата колекция на Историческия музей в Самоков. Творбите са създадени през 30-те години на XX в. Те потвърждават основанието на художествените критици да го определят като „най-верния пейзажист на Рила“. Неслучайно още в края на 20-те години на творчеството му посвещават рецензии, публикувани в авторитетни периодични издания, Сирак Скитник, Чавдар Мутафов, Васил Захариев, Андрей Протич – едни от най-големите личности в културния живот на България.

Крискарец, запленил от красотата на Рила, скита зиме и лете със семейството си из нейните дебри, а пейзажите му са неповторими импресии на най-светлите състояния на

планината. Художникът прониква неуморно и смело в света на дивата природа с упорството на изследовател, за да остави след себе си богатство от багри, нахвърляни в миговете на секналия му от любов и възхита дъх.

Крискарец – неуморният скиталец из Рила и търсач на митичния й дух, всъщност следва с романтична всеотдайност полета на светлината, моделираща неповторимо характера на годишните сезони в планината. С колко енергия, всеотдаен на живописното си чувство за пестеливост и балансираност на тоновете, той се изправя още веднъж и още веднъж очи в очи с първенеца Мусала или пък Мальовица, за да запечати багрите на суровата им красота. Този неутолим копнеж по висините на Рила го утвърждава като един от най-проникновените живописци у нас, майстори на акварелния колорит.

Йонко БОНОВ

НЕПОЗНАТИЯТ НИКОЛАЙ БОЯДЖИЕВ

Изложба „Николай Бояджиев 1904–1963“, СГХГ, 21 януари – 20 февруари

Изложбата

На 20 януари тази година в залите на СГХГ се откри първата изложба, посветена на художника Николай Бояджиев, след неговата смърт през 1963 г. Целта на този проект бе да срещне широката публика с един сравнително непознат автор.

Николай Бояджиев е един от онези наши художници, които поради една или друга причина остават забравени във времето. Неговото име не се среща в изследванията на изкуствоведите, което с нищо не намалява присъствието му в българския художествен живот и не отнема полагащото му се място сред нашите художници от миналия век.

Преоткриването на творчеството му днес поражда различни въпроси и открива възможности за бъдещи изследвания върху проблемите на нашето изкуство. Изложбата няма ретроспективен характер и не претендира за изчерпателност в цялостното представяне на художника. Тя включва 23 маслени платна и над 40 рисунки от различни етапи от неговия професионален творчески път. Централно място в експозицията заемат серия пейзажи от стария Шумен, няколко голи тела и автопортрета, в които безспорно могат да се разчетат чертите на опитния живописец и рисувач. Не могат да не ни направят впечатление и серията академични портрети на белогвардейци и цикълът рисунки на деца.

Творбите, представени в настоящата изложба, убедително разкриват един особен творчески натюрел. Това е резултатът от непосредствените наблюдения и досег с природата, към която художникът винаги се стреми. Изкуството на Николай Бояджиев е много чисто и емоционално като изпълнение и въздействие. Художествено убедително, с търсене на композицията, формата и линията в духа на класиката, това изкуство поразява най-вече със своята деликатност.

Кой е Николай Бояджиев?

Художникът се ражда през далечната 1904 г. в Свищов, в заможно семейство. Едва дванадесетгодишен, Николай Бояджиев остава без родители и с неговото отглеждане и възпитание се заемат близки роднини. От малък той проявява открит интерес към рисуването. Насочен от своята фамилия обаче, художникът завършва Държавната търговска гимназия в Свищов и впоследствие е изпратен в София със задачата да продължи икономическото си образование. Повлиян от голямата си любов към изкуството, той решава да кандидатства в Държавната художествена академия.

Така през 1925 г., без нито един ден предварителна подготовка, той е един от първите приети в специалност „Живопис“. Учи в ателието на проф. Борис Митов и през 1930 г. завършва с отличие. В Академията попада в един курс с талантиви състуденти, повечето

бъдещи големи имена на нашето изкуство – Петър Петров, Николай Ростовцев, Ненко Балкански, Лазар Йорданов, Кръстьо Чоканов, Вера Лукова и др. Бояджиев бързо става популярен в студентските среди преди всичко заради изключителните си рисувачески умения и талант. Две години след дипломирането си Николай Бояджиев напуска София и постъпва като преподавател по рисуване в Шуменската гимназия. От началото на века Шумен е град с интензивно икономическо и културно развитие. Тази атмосфера се оказва благоприятна среда за пълноценното му развитие като художник. Започвайки преподавателска дейност в града, за него следват години на активна творческа работа. Там открива редица самостоятелни и взема активно участие в много колективни изложби.

В Шумен неговото творчество е радушно прието както от публиката, така и от местната художествена критика. В пресата при подробните отразявания на изложбите на шумен-

ските художници често присъства и неговото име. Критиката сравнява колорита му с този на Рубенс, а самият той е определян като крайно съвременен живописец, рисувач с голям стил, със силно чувство за тон, чистота на техниката и подчертана индивидуалност.

През целия си творчески път Николай Бояджиев не променя своите жанрови предпочитания. Работи в областта на портрета, пейзажа и голото тяло, като най-пълноценен израз намира най-вече в портрета. В Шумен художникът изпълнява голям брой поръчкови портрети, голяма част, от които с неизвестна съдба. В тях се проявява като отличен портретист от висок ранг. Като пример за това може да се посочи детският портрет на Клавдия



Николай Бояджиев

Заимова от 1935 г., изпълнен с въсърчен молив. До края на творческия си път художникът ще използва често въсърчния молив като графичен материал. С тази техника той най-добре ще изразява пластическите принципи на натурализма и академизма, на които остава верен цял живот.

През 30-те и 40-те години природата често присъства в картините на художника.

От този период са запазени преди всичко живописни панорамни пейзажи от стария Шумен, които правят впечатление с изискана техника. От края на 30-те години е и творбата „Одалиската“, която наподобява в стилово отношение голите тела на Енгър. Живописното произведение е един от малкото запазени примери за постиженията, които достига Николай Бояджиев в областта на голото тяло. Наблюдавайки творбата, безспорно можем да признаем неподражаемото чувство за стил, линия и пространство, богатството на колорита, майсторското предаване на материалност и светлина.

След края на Втората световна война Николай Бояджиев се завръща в София. Той е поканен от проф. Борис Митов за преподавател в Художествената академия. Така през 1951 г. художникът намира място в преподавателския състав като старши асистент в катедра „Рисуване“. Ролята на преподавател той приема сериозно и отговорно, като има голяма заслуга за оформянето на художествено-естетическите възгледи на редица поколения художници. В годините, прекарани в Академията, през неговата педагогическа школа преминават големи художници като Светлин Русев, Христо Явашев, Дора Бонева, Иван Кънев, Никола Гюзелев, Александър Станев, Атанас Яранов, Георги Божилов, Димо Заимов, Дончо Вълчев, Иван Б. Иванов, Валентин Старчев, Генчо Денчев, Петър Чуклев, Галин Малакчиев, Иван Колев и още много други.

През 1961 г. художникът става преподавател към катедра „Рисуване“. На заседание на разширения Академичен съвет с членове проф. Георги Богданов, проф. Асен Василиев, Стоян Гергов, проф. Борис Данков и доц. Драган Лозенски се гласува той да заеме по-висок пост, благодарение на качествата си на педагог.

Въпреки успешната си кариера в края на 50-те години настъпват тежки моменти за него като творец. Като редица други наши художници и Николай Бояджиев става жертва на репресивния апарат на тогавашния режим. Поради отказа си да работи по „наложените“ теми с политически характер Бояджиев е обявен за буржоазен художник. В следващите години творбите му старателно се отхвърлят от журитата на общите художествени изложби, което го лишава от възможност за изява. През 1958 г. е изключен и от СБХ. Властта прави опит да посегне и на преподавателското му място в Художествената академия, където единствен проф. Борис Митов успешно се обявява в негова защита.

През 50-те години художникът се обръща преди всичко към рисунката. В това последно десетилетие от живота си той все по-рядко работи с маслени бои и се отдава изцяло на въсърчния молив, въглена и кредата.

От този период са серия забележителни портрети на белогвардейци и редица детски портрети. Продължава, макар и по-рядко, да проявява интерес към пейзажа. От края на 50-те години датира неговият последен графичен автопортрет. В тези свои произведения художникът успява да постигне голяма творческа свобода в предаването на характера и психологизма при портретуването. По забележителен начин той показва изразителните възможности и на материала, като смесва въглена и кредата с въсърчния молив.

Николай Бояджиев умира на 12 октомври 1963 г.

Отива си един забележителен живописец и рисувач.

Милена Балчева

ЮРИЙ ВАСИЛЕВ И НОВАТА ГАЛЕРИЯ „ВИТРА“

Със стартирането на първия Международен фестивал за стъкло през октомври 2010 в София се откри и новият Център за арт стъкло „Витра“, гостоприемно отворил вратите си на ул. „Перник“ 91. Там бяха подредени и част от най-интересните творби на българските и чуждестранните участници във фестивала. До началото на март в галерията могат да бъдат изследвани творческите фотографии на Николай Кръстев-Цинцарски, които документират и разгръщат процесите на топене на стъкло, демонстрирани от гостите по време на Международния фестивал за стъкло. В уютното пространство на галерията силен акцент са и някои от най-добрите произведения на витражиста Юрий Василев, а на долния етаж, където е неговото ателие, има перфектно оборудвана пещ за стъкло, която може да бъде използвана от всеки желаещ. Важно е да се знае, че „Витра“ е единствената галерия в страната с пещ за стъкло. Този уникален факт се подсилва още повече с обстоятелството, че на пръстите на едната ръка се броят хората, занимаващи се професионално с разнообразните форми на това впечатляващо изкуство, за което все още няма приемственост у нас. Затова основната цел на Център за арт стъкло „Витра“ е постепенно да се запълни вакуумът в тази сфера чрез поредица от ателиета, уъркшопове, демонстрации и експозиции, които най-вече да предоставят поле за изява на млади автори, чиито експерименти и креативно мислене са свързани със стъклото като богат материал с разнообразни, но недостатъчно анализирани у нас възможности.

В разговора с Юрий Василев са засегнати основните проблеми при работата със стъкло на местна почва, както и предстоящите форми на обучение на млади художници в ателието към галерията, желаещи да работят със стъкло.

Патриция Николова

– Кога възникна необходимостта от оформянето на специализирано пространство за произведения от стъкло? Каква е парадигмата на развитието на Център за арт стъкло „Витра“ в близките 5-10 години?

– Създаването на галерията е отдавнашна моя мечта. Основната причина за реалното ѝ създаване в София е Искра Павлова, която понастоящем е галерист и организатор на това специфично пространство. С нея се колаборирахме още през 1999 година във Варна, когато се откри първата галерия „Витра“. Оттогава работим вече 12 години. Покрай моята работа и нейният опит със стъклото нарастна – през годините тя преведе много книги и материали за технологията на работа със стъкло и постепенно се превърна в един от малцината познавачи на историята и процесите в Европа, свързани с развитието на произведенията от стъкло. Мечтата ми беше да свържа галерията с ателието в общо креативно пространство. Накрая това се осъществи по един великолепен начин, което се оказа и най-добрият вариант за създаването на Център за арт стъкло.

– Това обстоятелство ви прави уникални като комбинация между галерия, ателие и сериозно оборудвана пещ за стъкло. Как се поддържа една такава база?

– Доколкото ми е известно, у нас няма друга подобна галерия с ателие и пещ за стъкло, оборудвано с цялата база за работа с материала. Амбициите ни са пространството да стане приемно за творби на други автори, особено млади художници, които да излагат нещата, изработени в пещта на ателието тук. Поддръжката на базата е специфична, но се надяваме с времето събитията в галерията да станат повече и да привличат и утвърдени имена на колеги, които искат да опитат да работят със стъкло, и съвсем непознати талантиливи млади автори.

– Тоест, тук могат да се наблюдават отблизо и процесите, и крайният резултат в рабо-

тата със стъкло. Витражът ще бъде ли акцент, или ще е само част от многообразните форми на стъклените произведения?

– Процесите ни интересуват точно толкова, колкото и резултатите. Скоро предстои да организираме уъркшопове за художници, работещи със стъкло, не само витражи. Както знаем, специалност „Витраж“ нямаме в Академията, а тази година за първи път такава ще се открие в Приложното училище. Моята идея е обучението да бъде на квотен принцип с преподаватели, които да се сменят. Целта е да се подготвят млади колеги, които скоро да поемат работа със свои ученици. Абсурдното е, че този проект е инициран от нас, хората със свободни професии, и все още няма държавна подкрепа (фактите са такива, че базата е заплатена от фондация „Америка за България“, която пое цялото оборудване на ателието в Приложното училище).

– Какво точно ще представява материалната база там?

– Тя ще е на много добро ниво. В помещението, то е много голямо, ще има четири пещи, на които да се демонстрират различни техники за стъкло – пещ за фюзинг като тази в моето ателие, пещ за топено стъкло, пещ за темпериране на стъкла с по-големи обеми и пещ за топене на стъкло в калъпи. Между дру-



Юрий Василев

гото, навремето в техникума за керамика и стъкло имаше прекрасна база, но за съжаление училището силно западна. И тук целта не е само да се създават майстори занаятчии, а художници, които да мислят в стъкло. А за да мислиш в стъкло, задължително условие е да си отлично запознат с технологията и начините на изработка. Дори ако отидеш в един цех в заводски условия, за да работиш с виртуозни майстори, които издухват или лият стъкло, или го изливат в калъпи, когато познаваш отблизо технологията, все пак ще съумееш да им обясниш какво искаш за постигнат като краен резултат. Креативният момент в нашия занаят е много важен.

– Какви са параметрите на тази нова специалност? Докъде може да се развие обучението със стъкло в съвременните условия тук? Как може да се осъществи взаимен обмен с училища за стъкло в Европа?

– Например в Нов български университет Константин Вълчев е приготвил програма, одобрена от Министерството на образованието на Република Чехия, за обмен на студенти, чието образование да се признава и в двете държави. Много се надявам тази идея да се осъществи, защото Чехия остана една от най-силните школи за арт стъкло. Както знаем, художници стъклари са обикновено тези, които са завършили в Чехия и Германия специалност „Стъкло“. Но те са единици. Фактите са такива, че най-добрите от тях, които завършиха в Чехия, днес работят в чужбина. Лъчезар Бояджиев в момента се изявява в САЩ, а Константин Вълчев отдавна живее и работи в Чехия. Да не забравяме Екатерина Гецова, която завърши в Чехия, но все пак се върна тук и направи първата галерия за стъкло „Аросита“, която отдавна вече не представя само стъкленни произведения.

– Част от общия проблем е, че материалите ви се внасят отвън.

– Така е. Например аз използвам най-често испански и американски материал.

– Какви проекти ще се осъществяват в галерия „Витра“ през годината?

– Постепенно ще популяризиме стъклото в общественото пространство чрез изложби на автори, чиито произведения до този момент са били затворени в ателиетата, просто защото не са имали форум, където да ги покажат. Ще се опитаме да привлечем архитектите, ще ги запознаем със стъклото наново, защото се оказва, че младите архитекти не познават спецификата на материала и работата с художника – така нареченият „художествен синтез“, който навремето беше основа за творческите взаимоотношения между архитекти и художници и вече изчезна напълно. С отпадането на държавните комисии и художествения съвет връзката изцяло се прекъсна.

– Как стъклото ще бъде интегрирано в пространствения дизайн?

– Разбира се, архитектите и художниците, които имат пространствено мислене, също предстои да бъдат привлечени за нашите проекти. Идеята ни е да каним и журналисти и чрез поредица от демонстрации те да бъдат професионално запознати със стъклото като материал с цел това периферно изкуство да придобие по-широка популярност и да се събуди общественият интерес. Но най-важно е да се събуди и доверието на публиката към този материал. Така че съм обнадежден за съдбата на нашето изкуство. С готовност ще си предам опита на този, който се интересува, и смятам, че има доста художници като мен, които ми се струва, че също няма да откажат да споделят опита си.

Така че наистина абсолютно всеки, който иска да работи със стъкло, е добре дошъл в галерия „Витра“. В момента тук има изложба на топено стъкло, но утре спокойно може да има изложба на керамика и стъкло, по-нататък би могло да покажем бронз и стъкло, скулптура от стъкло, картини върху стъкло, инсталация от стъкло и т. н. Възможностите са изключително вариативни и разнообразни.

ПЕРАЧКИТЕ В РОДНАТА КРИТИКА НА СЪВРЕМЕННОТО БЪЛГАРСКО ИЗКУСТВО

Публикуваме текста на проф. Красимир Делчев, отнасящ се до миналогодишната изложба на секция „13“ на СБХ, тъй като скоро предстои поредната изложба на секцията и отпечатваме това мнение с надежда за дискусия.

През 90-те години на миналия век трима млади български художници скандално изписаха имената си по стените на сградите из центъра на София. След това един от тях изложи мръсния си слип като колаж. Скандални бяха някои градски акции и изявите на галерия XXL на получилото публичност съвременно българско изкуство, дълго потискано по времето на соцреализма. После избухна спор относно т. нар. неконвенционално изкуство. Критичката Д. П. бе наречена от нейния опонент: м... г...

Почна прането на червените откраднати пари. Част от тях бяха изпрани чрез появили се частни галерии, банки, бизнесмени. Надуха се цените на старите майстори. А за съвременните автори нямаше (и няма!) пазар. В умишлено направените непрозрачни художествени води течеше изобелващо пране на червените потури в съвременното изкуство.

Изобелваха се историята ни откъм тоталитарното минало, престъпления, вини, съвести, пари, имена на художници, скулптори, артисти, учени, писатели, поети...

Внезапно стари муцуни или деца и внуци на бивши партийни величия и на министри от тоталитарната власт биваха лансирани като съвременни автори. Печелеха конкурси, стипендии, помощи и награди от фондации. Живееха в Париж, правеха инсталации с автомат „Калашников“. Вървеше подмяната на стойности. Все пак пост мортем бяха признати и някои мъченици (Галин Малакчиев, Иван Георгиев-Рембранда).

И ето днес имаме противоречиви оценки за изложбата на секция „13“ в столична галерия „Индустиална“. Спорът вече не е има ли, или не съвременно българско изкуство, нито защо у нас липсва негов музей? Вероятно скоро ще имаме такъв. Сега се подготвя неговото съдържание: кои автори, чии творби? Преди да се е появил музейят, вече имаме и институт за съвременно изкуство. Въртят се връзки, номенклатури, пари. Онези, в които са парите, вече си поръчват музиката. Искат те да определят съдържанието и авторите (свои хора, то се знае, важи девизът: и преди, и сега). Всичко това спъва появата на свободен художествен пазар за съвременно изкуство в България.

Изглежда, това е предупредителен сигнал, че подреждането на своите хора в готвещия се музей вече е приключило, така че няма повече свободни места и светва лампичка червено. Монополистите желаят всички техни конкуренти да не се допуснат до пазара, т.е. НЕСВОБОДА.

П. П. Изпълнени с аверсия и преднамереност перачките недоразбират онези направления в съвременното изкуство, които изискват не само емоционална реакция от публиката: възторг, погнуса, възмущение, дори откровеност или гняв, а изискват чисто мисловно напрегане за долавяне и дешифриране, схващане на интелектуалните игри, понятия и идеи, възгледи и идеали.

Такива направления са концептуализмът и инсталациите. Тъкмо те са застъпени в изложбата на секция „13“ в галерия „Индустиална“. Подобни творби са не само разбираеми. Подхождането към тях с гола емоция не помага, а вреди да се разбере замисълът.

При концептуализма и инсталациите изобщо не става дума за произволни хрумвания. Това са дълго и добре обмислени идеи, игра с понятия. Често заглавието подсказва накъде да тръгне тълкуването. Например: „Хипертрофия на ума“ и „Летящ старт“. Сетне се гледа, мисли, схваща... емоционално реагира... Дешифрировката звучи приблизително: Ето метаморфозите на родните мутреси и мутри! Ако се чувстваме отровени и възмутени от те-

зи метаморфози – още по-добре. Значи реагираме и като граждани.

Когато обаче е налице една атрофия на мисленето при емоционална свръхвъзбуда – нещата стоят зле! Преобладаването на емоционално превъзбудени журналистски и критички в публицистиката ни води до хистеризиране на обществения живот. Те го тровят отрицателно, вместо да ни стимулират доблестно.

Красимир Делчев

ИЗЛОЖБА НА БОРИСЛАВ СТОЕВ В ГАЛЕРИЯ „КИЛЕРА“

Една от последните изложби в приключилата двугодишна програма на вече бившата галерия „Килера“ на ул. „Шипка“ 43 беше „Капричос“ на Борислав Стоев, която качествено се вписа в концептуалната рамка на галерията като различно място за среща на изобразително изкуство, литература, поезия и музика. Дълголетният пионер на българската цветна литография и популярен детски илюстратор в миналото днес като че ли главно се забавлява творчески. В новите си произведения, комбиниращи рисунка, акварел, елементи от по-ранните му графични опуси, компютърно генериран образ и принт, художникът превръща два от най-устойчивите „испански“ архетипа – на мрачните видения на Гоя и познатия „рицар на печалния образ“ – в оптимистичен и извънвременен дон кихотовски еротикон. Ако зад всяка авторска изява е обичайно да се търси причина или намерение, с творбите от тази серия Борислав Стоев виртуозно потвърждава тезата, че всяка велика тема в изкуството е отправна точка за нови интерпретации на живота, удоволствието от него и всичко останало.

Филип Зидаров



Борислав Стоев – „Ателие“

„ДРУГИЯТ СВЯТ“.

РЕТРОСПЕКТИВНА ИЗЛОЖБА НА СТЕФАН МАРКОВ

изложбена зала „Райко Алексиев“, 17 декември 2010 – 20 януари 2011

Публикуваме интервю за изложбата на Стефан Марков, излъчено на 16 декември 2010 в предаването „България след обяд“ по Дарик радио с репортер Ралица Гълъбова.

Един от знаковите автори в съвременното ни графично изкуство е Стефан Марков, определян като връзката между традиция и новаторство от съвременно гледище; той, с една дума, е непреходен.

Родом от Бургас, художникът завинаги увековечава интимната си връзка с морето, а изкуството му се превръща в негов собствен необятен свят. Хората, докоснали се до този свят, определят познанството си с твореца като истински късмет.

Една от тях е галеристката Олимпия Николова.

Някак си много тъжно е да се говори за Стефан Марков в минало време.

Покрай Стефан се научих и обикнах хартиеното изкуство, наистина беше заразителна готовността му за импровизация, да владее материала. Един от първите, които започна да прави ръчна хартия и отвори една врата в българското изкуство, защото сега вече много по-млади колеги работят с ръчна хартия и действително тези неща са много интересни.

Албена Спасова е от хората, имали възможност да работят с художника през последните години от живота му.

Колкото и патетично да прозвучи, Стефан Марков беше от последните представители на една изчезваща порода, беше борец за каузи. Години наред отстояваше идеята и има личен принос да се запазят литографските бази в България, това практически означаваше стимулиране и подпомагане въобще на цялото графично изкуство. Направи ми впечатление в едно негово последно интервю, непосредствено преди да почине през 2000 година, с какво топло чувство говори за СБХ, очевидно е гледал на тази организация като на един клуб от приятели и съмишленици. Изключително обаятелен разказвач, на мен винаги са ми правили впечатление неговите задълбочени интереси в областта на географията, корабоплаването... Имаше морско минало, понеже е син на капитан, той самият също е плавал с кораби, и това даваше отпечатък върху целия му нрав, включително и върху изкуството му. Обичаше да се разхожда по морски карти, да си представя морски битки. Последните му работи, от последните две години, са наистина един цикъл, който директно го отправя в полето на експериментаторите, в полето на изследователите в изкуството. Направи десетки превъзходни неща, които в момента са част от експозицията, основна част от изложбата, за която говорим. За мен беше много вълнуващо, когато ги видях преди броени часове по време на подреждането на изложбата.

Името на Стефан Марков, или както го наричали приятелите му Боеца, оставя следа в живота на много хора. Такъв е художникът Греди Асса.

Това беше човекът, който ми разреши да направя илюстрация към списание "Лик". Никога няма да го забравя, тъй като такъв жест към млад художник, дошъл с едни рисунки от Плевен, е изключение. Бях толкова щастлив, че не знаех какво точно трябва да направя, след това се сприятелихме. После разбрах, че е от Бургас, после разбрах, че обича вертикалите и хоризонталите на морето. След това разбрах, че там в Бургас, всичко, което е виждал му носи някаква свобода. Имаше тъга към морето. Неслучайно неговите графики са морета, рибарски мрежи, рибари с тяхното отсъствие, обърнати лодки, миди, охлуви, рапани, които си слагаш на ухото и ги слушаш. Това беше другият глас на Стефан

Марков. Глас, който така проникваше до дъното на душата. Толкова съжалявам, че не бях малко повече с него. После неговата съпруга разказваше неща, в които аз бях много, много отдавна убеден в неговата преса хартията, която остави, последните си литографии.

Искам да кажа на тези, които слушат и които могат и имат възможност да отидат и да видят "Другият свят".

Свят, в който Стефан Марков си махна шнорхела, за да потъне във Вечното.



Стефан Марков – „Следобед“, детайл

БИЕНАЛЕ НА БЪЛГАРСКИЯ ДИЗАЙН ВТОРО ИЗДАНИЕ

София, октомври 2011 г.

Статут

Цели:

Биеналето на българския дизайн да стане културното събитие, което ще обедини: образованието, творците, медиите, държавните институции в областта на културата, икономиката и промишлеността.

Биеналето да стане форум, където да се срещнат бизнесът, производителите, предприемачите и потребителите.

Изложбата да бъде първопричината за създаването на организационна и информационна структура за съвместна работа – работна група за изработването на стратегия за внедряването на дизайнерския труд.

Изложбата да доведе до заздравяването на връзките: образование – творчество – производство.

Изложбата да създаде дискусивно пространство на българските дизайнери, работещи у нас и в чужбина, както и форум на чуждестранните специалисти в областта на дизайна, работещи за и в България.

Да продължи традициите, поставени от първото биенале.

Организатори:

Организатор на Биеналето на българския дизайн е СБХ.

Съорганизатори: Националната асоциация за дизайн и реклама, НХА и „Група Цвят-България“

Медийни партньори:

Мото на биеналето:

Тазгодишното издание на Биеналето ще се проведе под мотото:

„Дизайн по време на криза“

Място и време на провеждане на биеналето:

Второто биенале на българския дизайн ще бъде открито през месец октомври 2011 г.

Изложбата, както и съпътстващите я прояви и събития ще продължат през целия месец октомври.

Работен екип:

Доц. Димитър Добревски – секретар на секция „Дизайн“ -- GSM: 0888 714 372

E-mail: did_design@abv.bg

Доц. Арсен Минков (раздел „Образование“) – GSM: 0888 283 246

Маргарита Дончева (раздел „Графичен дизайн“) – GSM: 0889 799 079

Ивайло Панайотов (раздел „Продуктов дизайн“) – GSM: 0888 957 456

Д-р Ралица Гелева (отг. Научна конференция/семинар) – GSM: 0887 826 603

Администратор на сайта на биеналето (търсим кандидатура)

Отговорник PR (търсим кандидатура)

Програма на биеналето:

Приемане на предварителна визуална информация за експонатите на дигитален носител (CD, DVD) – от 01.05.2011 г. до 10.06.2011 г.

Биеналето ще бъде съпътствано от: конференция, работни срещи, лекции и др. прояви.

Съдържание на изложбата:

1. Раздел „Образование“:

Участие на студенти от висшети учебни заведения с преподаване на дизайн. Излагат се учебни разработки, представящи университета, катедрата, преподавателите и студентите.

2. Раздел „Графичен дизайн“:

Авторски дизайн концепции с потенциал за тиражиране, както и извънучебни студентски разработки.

3. Раздел „Продукт дизайн“:

Дизайнерски прототип за серийна продукция или изделие, внедрено в серийното производство.

Обхват на приложение на изложбата:

Индустриален дизайн: Дизайн на продукти и дизайн на средства на труда
Графичен дизайн. Дизайн на печатни произведения. Уеб дизайн.

Критерии:

Тази изложба не е търговско изложение, а място за съревнование на идеи.

Концептуално дизайн продуктите трябва да отговарят на изискванията за дизайн.

Представените експонати в изложбата да са реализирани или в процес на реализация, както и концептуални проекти и макети, създадени в периода на последните три години.

Условия за участие:

Изложбата е открита за всички желаещи: индивидуални автори – професионалисти и студенти, творчески екипи и студиа, фирми производители, дизайнери, архитекти, инженери, живеещи и/или работещи в България или за български фирми и организации; както и българи, които живеят и/или работят/учат в чужбина.

За участие се приемат: концептуални проекти, макети, прототипи, както и реализирани или в процес на реализация дизайн продукти от последните 3 години (от началото на 2008 г.).

Всеки автор/колектив може да представи до 3 работи (3 фамилии във всеки раздел), създадени през последните 3 години. Участниците попълват подробен формуляр с описание на проекта, екипа, идеите за производство/реализация и др.

Творбите се подават на адрес:

Биенале на българския дизайн – София 2011, СБХ, ул. „Шипка“ 6, София.

Транспортните разходи са за сметка на участниците.

Журиране:

Селекционно жури – в състав от 7 души за първоначално селектиране на работите, които ще участват в изложбата. (01-15.06.2011 г.)

Жури за присъждането на наградите.

Решението на всяко жури е окончателно.

Награди:

Организаторите набират награден фонд чрез спонсори.

Награди за добър дизайн („Златни ръце“) се присъждат във всеки един раздел.

Каталог:

Биеналето ще има издаден каталог, в който ще присъстват всички участници.

Галерията на СБХ в гр. Карлово представи Димитър Киров – ДиКиро с живописна експозиция „46 години споделена любов“ от 15 януари. Изложба под същия надслов бе открита на 12 януари в Пловдив, в къща Стамболиан в Стария град, в двора на постоянната експозиция на ДиКиро.

На 6 декември 2010 г. в галерия „Видима“, Севлиево, СБХ представи последната от серията изложби, посветени на 100-годишнината от рождението на Васил Иванов. Същата вечер бе открита АРТ ЗОНА – постоянна експозиция на галерия „Видима“. Много колеги художници от цялата страна бяха съпричастни на събитието като гости и като автори в забележителната колекция.

По този повод ръководството на СБХ изказва специална благодарност за дейността и професионалното сътрудничество на госпожа Ирина Колбасова – изкуствовед и уредник в галерията.

През месец ноември 2010 г. в град Сан Фернандо дела Вале де Катамарка, столица на провинция Катамарка, Аржентина, се проведе II международен симпозиум по скулптура под надслов „Културен синкретизъм“, посветен на 200-годишнината от независимостта на Аржентина.

В симпозиума участваха скулптори от Аржентина, България, Латвия и Швейцария. България бе представена от Таня Иванова Цанова със скулптурата „Хармония“ (мрамор).

Скулптурите, изработени по време на симпозиума в новооткрития културен център, бяха включени в културното наследство на Катамарка и авторите им бяха наградени с почетни грамоти от Съвета на Катамарка.

Скулпторката Лиляна Георгиева направи благороден жест и подари паметник на Васил Левски на едноименното училище в гр. Лозница, община Разград. Паметникът е висок 3 метра, а барелефът е изпълнен от русенски варовик, който авторката е обработвала (издялвала) една година. На 19 февруари ще бъде организирано неговото официално откриване.

Йордан Парушев откри изложба „Осветени пътеки“ с колаж-асамбляж на 27 януари в галерия „Ракурси“.

ЛЮБЕН СТОЕВ – ИЗЛОЖБА „ОТЧЕТ“

ул. „Шипка“ 6, етаж 1, 28 януари – 16 февруари 2011

Настоящата изложба на Любен Стоев в галерията на СБХ, бе наречена от своя автор „Отчет“. И тя действително отчита около 50 години художническа практика. Пътят на Любен Стоев е интересен и парадоксален, но не и противоречив. Завършил в Дрезден при Леа Грундиг, той и сега пази жива енергията на немския експресионизъм, което до голяма степен означава жива социална позиция. В тази изложба бяха показани ранни графики от 60-те години, редица графични реализации от 70, 80, 90-те години, както и инсталации, характерни за творчеството на художника от последното десетилетие. Присъстваха и живописни творби, които Любен Стоев нарича цветни графики.

Преминала с голям успех, изложбата „Отчет“ засяга различни социопсихологични аспекти на националното с акцент върху характерни, актуални проблеми. Може да се каже, че тази изложба е ретроспекция, но най-вече тя е своеобразна панорама на това, което се случва у нас и което обикновено се завоалира в художествените решения. Напротив, Л. Стоев е директен, остър, безусловен и по този начин реабилитира често срещаната творческа индиферентност.

Изложбата „Отчет“ отчита не само извървения индивидуален път, характерни тенденции в нашата графика, културни аналогии и стилови съпоставки, а и това, което наричаме действителност – понякога в най-болезнените й метаморфози. В това се състои и нейната красота.

Димитър Грозданов



Част от изложбата

ТОМА ТРИФОНОВСКИ (1938-2010)

Големият българин, прекрасен приятел и невероятен художник Тома Трифоновски си отиде от този свят на 71 години точно на Рождество Христово. Мир на праха му!

Трифоновски е роден в нестрамското село Дреничево (на гръцки Кранохори) в семейство на македонски българи. Според собствените му признания детските спомени са най-ярки и до днес в съзнанието му. На 11 години, по време на гражданската война, Тома е изведен извън Гърция в групата на така наречените деца бежанци. Късното си детство прекарва в Чехословакия, където чрез Червения кръст го откриват родителите му. Там учи живопис при професор Ендре Домановски.

В началото на 60-те години семейството на Трифоновски се установява в България и завършва Художествената академия „Николай Павлович“ в София (1966), специалност „Декоративно-монументална живопис“.

Тома Трифоновски живее и твори в Плевен, Враца и София. Той е един от водещите у нас автори в областта на живописата от 70-те години на XX век и до днес. Налага се като творец с женските портрети, голото тяло и натюрмортите. Съчетава по блестящ начин традициите на православната иконопис и модерния колорит. Картините му имат по-скоро камерен и интимен характер. Набляга на сходни по тоналност цветове гами, често клони към минимализъм, в който обаче разкрива огромно богатство от нюанси. Негови творби са притежание на Музея за модерни изкуства „Пти Пале“ в Женева, Националната художествена галерия, всички музеи в страната, частни колекции в България и чужбина – Италия, Германия, Канада, Русия, Франция, Австрия, Република Македония, Дания и Кипър.

КЪНЧО ЦАНЕВ (1934-2011)

Кънчо Цанев бе една от най-значимите и влиятелни фигури на българската дърворезба от втората половина на XX в. Творчеството му в областта на артистичната мебел, кръглата дървопластика, монументалните изкуства и църковния иконостас остава завинаги в класическия фонд на националното пластично изкуство. Изкуството му носи ярка художествена индивидуалност – постижение, което е присъщо само на истинските творци. Дълбоката му вродена чувствителност намери в дървото материала, който му позволяваше най-добре да изрази сложния пространствен свят на духовността с цялото му богатство от представи: вярата в Бога, Вселената и човешката природа, митология, приказни видения и съвременна реалност.

Ще преоткриваме присъствието му в скулптурите от дърво и декоративните съдове, които създаде през 60-те години на XX век; в представителните тавани с оригинална пластична конструкция и авторски орнаменти, спомогнали за утвърждаването на дърворезбата през 70-те години на XX век; в паната и кръглите дървопластики, станали емблематични за развитието на българското приложно-декоративно изкуство през 80-те години на XX век; във впечатляващото късно творчество на художника, свързано с църковни иконостаси, реализирани в църкви и храмове през 90-те години на XX век и началото на XXI век.

Проф. Кънчо Цанев бе надарен с изключителна морална сила, честност и мъдър поглед върху живота и хората, което му позволяваше да дарява с вяра и надежда всички, които имаха възможността да общуват с него.

ПОКЛОН ПРЕД СВЕТЛАТА МУ ПАМЕТ!

Анатоли Алексиев (1945 – 2011)

Стоян Николов (1936 – 2011)